Madras Information

FEBRUARY 1968 Price 20 P.

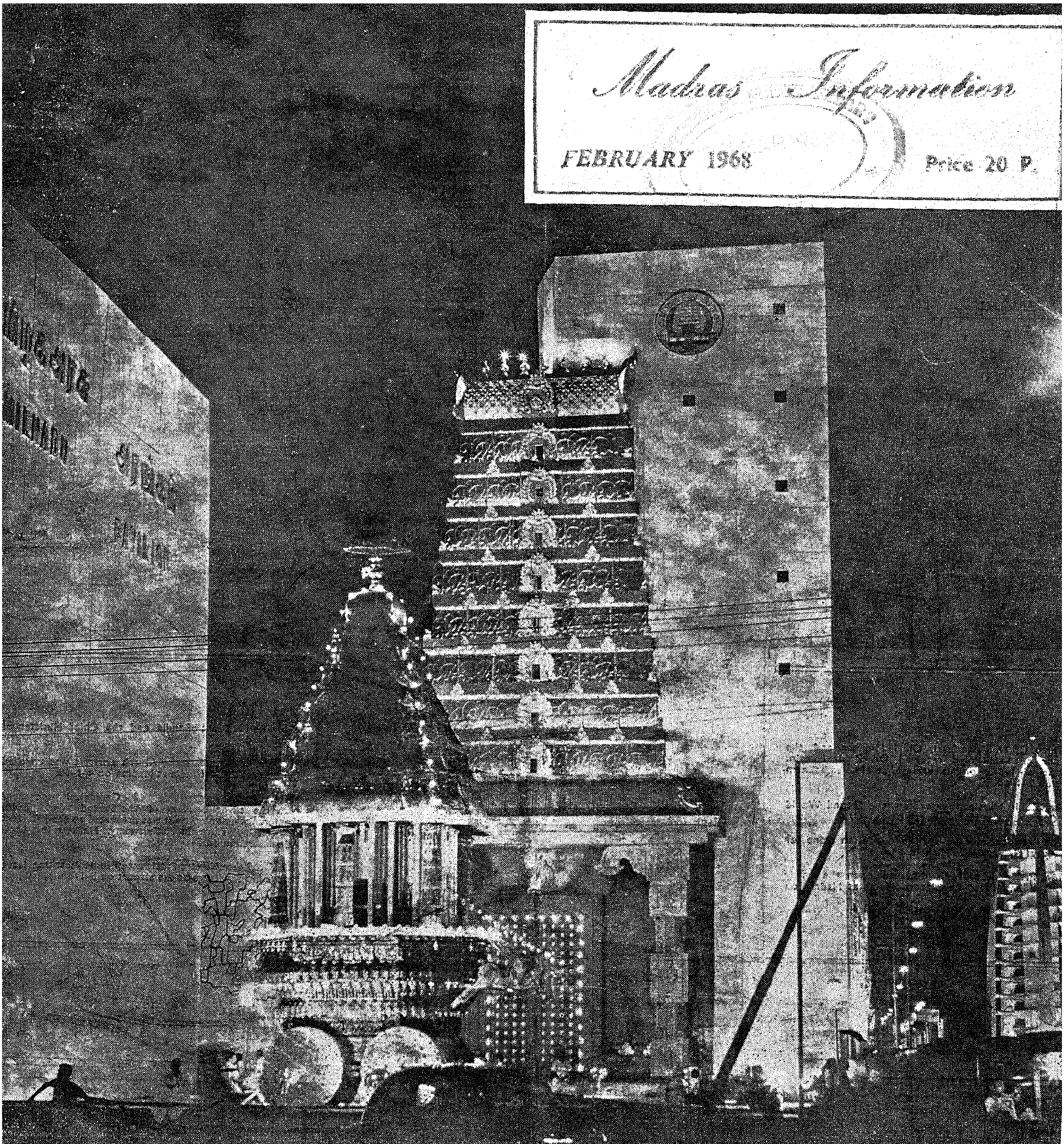

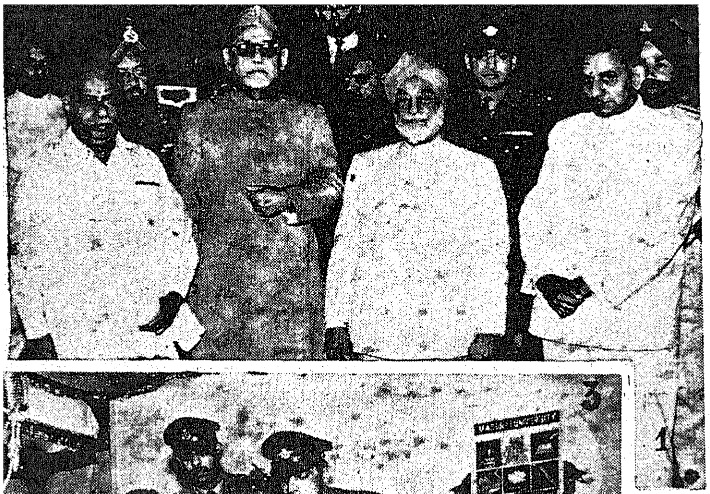

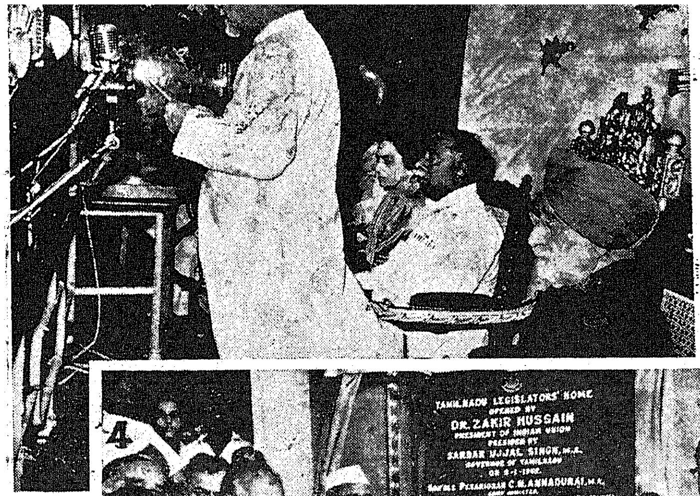

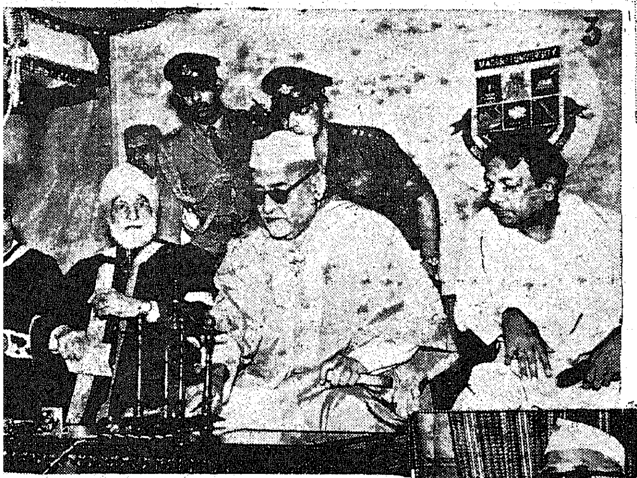

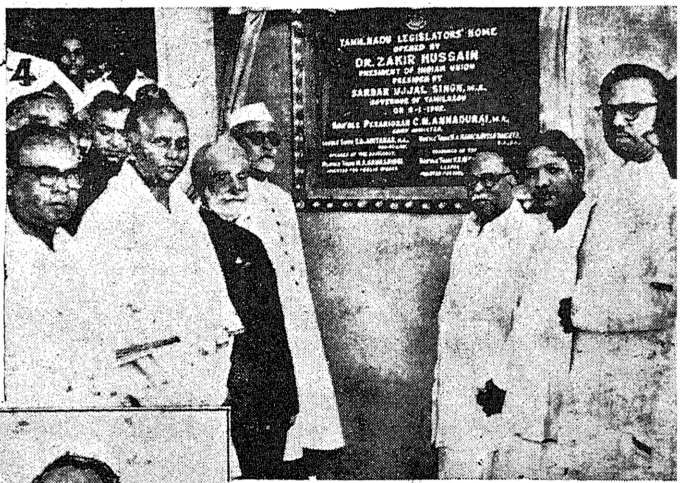

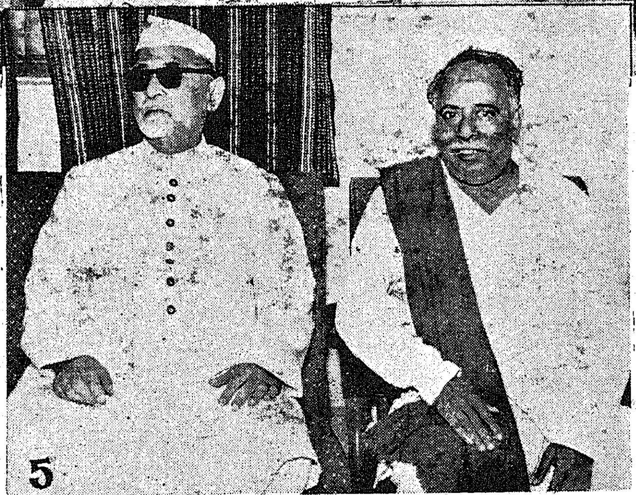

Thiru C. N. Annadurai, Chief Minister and the rnor of Tamil Nad received Dr. Zakir Husain, lent of India, on his arrival at Meenambakkam rt on 2-1-68.

Dr. Zakir Husain inaugurated the Second World Conference at Marina beach on 3-1-68

The President of India laid the foundation stone for ladurai University buildings on 4 1-68.

The President of India declared open the newly ructed Tamil Nad Legislators Home at Madras on 8.

5. The President of India and the Chief Minister of Tamil Nad

6. Dr. C. P. Ramaswamy Aiyer's portrait was unveiled by the President of India at Madras on 4-1-68.

7. A casket consisting 48 Geological specimens with the silver emblem of the Second World Tamil Conference mounted on it was presented to the President of India by Thiru M Muthuswamy, Minister for Local Administration on 5-1-68.

8. Dr. Zakir Husain, President of India is taking leave before his departure at the airport on 5-1-68.

President's Visit to Tamil Nad

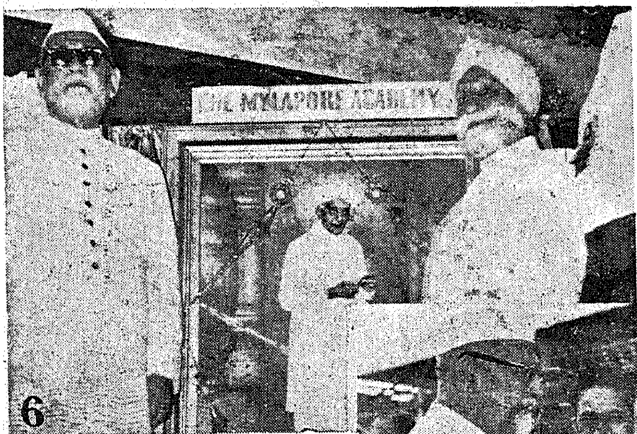

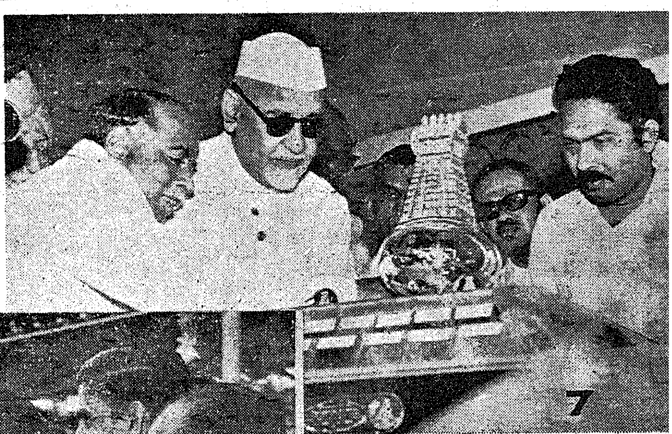

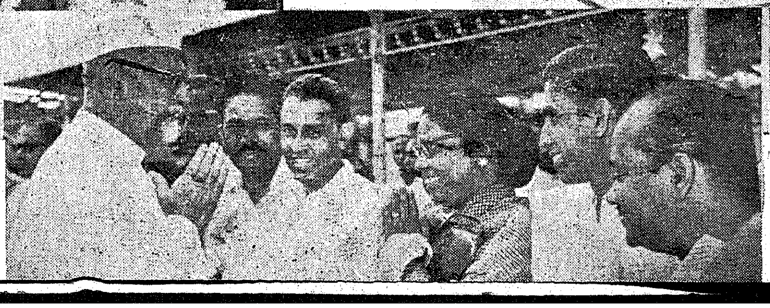

23 MAR 1968

MADRAS INFORMATION

Vol. XXII FEBRUARY 1968 No. 2

CONTENTS

		PAGE
1.	The Second World Tamil Conference	4
2.	The Tamil Tradition .. .. —*Dr. Zakir Hussain, President of India.*	5
3.	அந்த மொழிக்குச் சொந்தக்காரர்கள் நாம் ..	9
4.	Tamils, Their Language and Culture .. .. —*Thiru A. Subbiah, Convenor, Second World Tamil Conference.*	11
5.	The Legacy of the Tamil People .. .. .. —*Thiru C. N. Annadurai, Chief Minister.*	13
6.	உலகத் தமிழ் மாநாட்டு ஊர்வலம் .. .. .. —தமிழ்ப் பெரும்புலவர் மு. ரா. பெருமாள் முதலியார், அமைப்புச் செயலாளர், இரண்டாவது உலகத் தமிழ் மாநாடு.	15
7.	ஊர்வலக் காட்சிகள்	17
8.	தமிழினம் அன்றும் இன்றும்	21
9.	Landmarks in the History of Tamilnad .. .. —*Thiru K. K. Pillay, University of Madras.*	28
10.	Plan Your Training with Great Care	35

THIS MONTH'S COVER

The Indian International Trade and Industries Fair which was inaugurated by Thiru V. V. Giri, Vice-President of India on 21-1-68, is the first of its kind in this part of the country. Judged by any standard the fair has been a grand success. The foreign countries as well as the other Indian States and the Government of India which have participated in the fair have displayed the exhibits very eloquently. As a result the fair has attracted lakhs of people every day. On the cover is a view of the Madras State pavilion with the temple car in front of it and the Panch Sheel Tower—a special attraction in the fair—on its side.

UNITY IS STRENGTH

Republic Day has come and gone. As we recall the celebrations, let us remember that in Unity lies our strength and it is only through Unity that we can achieve our cherished goal of peace and prosperity. As we reaffirm our pride and faith in our great country, let us all together, rededicate ourselves to the task ahead, to be

One Great Country, One Great People

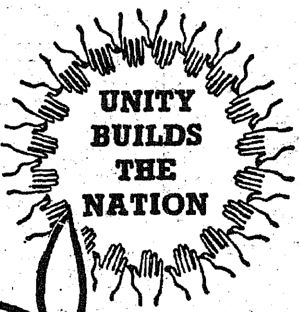

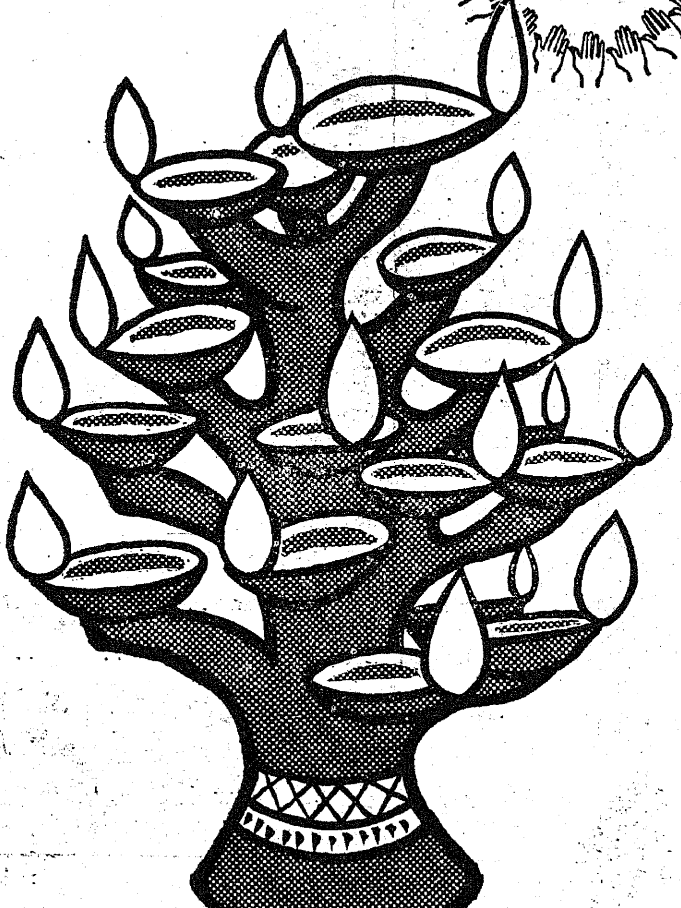

davp 67/449

Statue of Thiru C. N. Annadurai,
Chief Minister of Tamil Nad.
was unveiled by
Dr. A Ramaswamy Mudaliar
at Roundtana Mount Road, Madras
on 1-1-68 in connection with the
Second World Tamil Conference

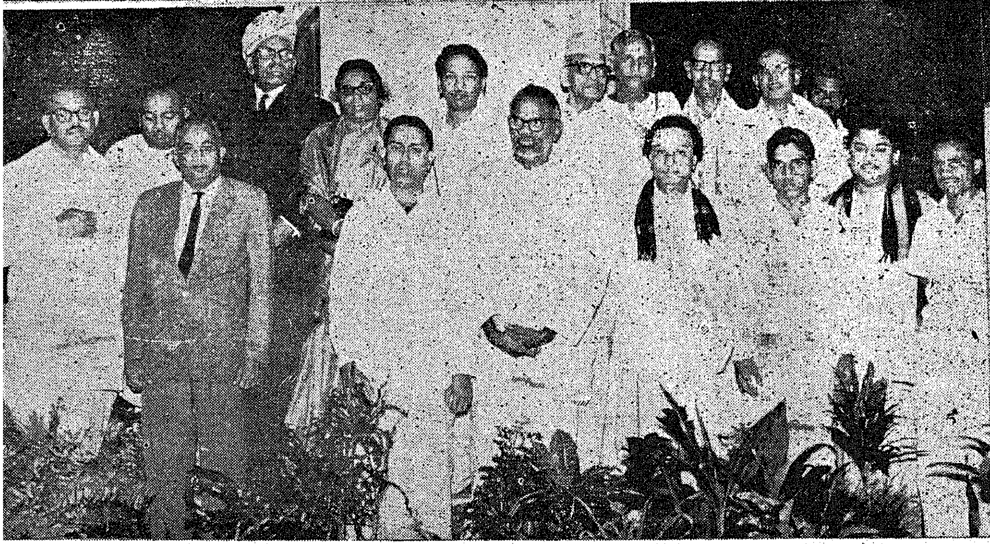

The Second World Tamil Conference

With a view to create proper climate for international interest in Tamil Studies, a few scholars who were already interested in such studies like Professors Jean Filliozat of France, T. Burrow of U.K., M.B. Emeneau of U.S., F.B.J., Kuiper of Holland, Kamil Zvelebil of Czechoslovakia, Xavier S. Thani Nayagam of Malaysia and T. P. Meenakshisundaram, M. Varadarajan and V. I. Subramaniam of Tamilnad availed of the opportunity provided by XXIV International Congress of Orientalists held at New Delhi in 1964, to form the International Association of Tamil Research (I.A.T.R.).

In April 1966 the I.A.T.R. in collaboration with the University of Malaya and the National Education (Indian Schools) Development Council and with the support of the Government of Malaysia, arranged the first ever International Conference—Seminar of Tamil Studies at Kuala Lumpur. It proved an outstanding success and judging by the enthusiastic appreciation it drew from non-Tamil speaking scholars who attended the conference, it was clear that such conferences could play an important role in creating international interest in the far-too-long neglected Tamil studies.

The Second World Tamil Conference

In response to an invitation by the then Chief Minister of Madras (Tamil Nad) and with the collaboration of the present Government of Madras the IATR has now convened the Second International Conference-Seminar of Tamil Studies at Madras from January 3rd to 10th, 1968.

The President of India, Dr. Zakir Husain, has inaugurated the Conference on the 3rd January 1968. The function was held at Marina Beach at 6 p m. on that day under the Chairmanship of Thiru C.N. Annadurai, Chief Minister of Tamilnad. The business sessions of the Conference was started at the University Centenary Auditorium on the 4th January under the Chairmanship of the well-known French Indologist Prof. Jean Filliozat and it concluded on the 10th January 1968.

About 200 delegates and observers from India, 50 each from Ceylon and Malaysia (including Singapore) and 150 from about 35 other countries participated in the conference ; U.S.A. alone represented by about 40 delegates. The papers presented at the Conference helped in no small measure to give the non-Tamil scholars a broad perspective of Tamil studies. The conference was attended by several foreign dignatories including the Senior Prince of the Royal Family of Thailand and Cabinet Ministers from Ceylon andMalaysia. The great international organization UNESCO has taken active interest in the conference and in token of deep interest in the dissemination of knowledge about Tamil Culture abroad the Acting Director-General of UNESCO has personally attended the inaugural sessions and offered felicitations. In addition, for the benefit of Tamil Scholars who are unable to present papers in English, there were separate sessions where both the paper and the discussions were in Tamil.

At the conclusion of the Conference, the participants have been taken by special train on a cultural tour visiting Chidambaram, Thiruvarur, Thanjavur, Tiruchirappalli, Coimbatore, Madurai, Tirunelveli and Kanyakumari (Cape Comorin).

Since the Seminar of Tamil Studies by its very nature is far removed from the public they cannot take part in it. In order to provide an opportunity to the public to participate in the conference on the advice of Thiru C. N. Annadurai, Chief Minister, a separate programme has been arranged, where speeches, debates, cultural shows, etc., were held daily throughout the conference period. These programmes have been held at Poompuhar specially erected at the Island Grounds for the purpose. Lakhs of people visited Poompuhar every day.

Poompuhar

As part of the Conference the Statue of Thiru C. N. Annadurai, Chief Minister of Tamil Nad was unveiled at Round Tana, Mount Road on 1st January 1968. On 2nd January 1968, statues of nine Tamil Savants were unveiled on the Marina. On the 3rd January before the inauguration of the conference by the President of India a procession consisting of about 28 decorated floats depicting the life and culture of ancient Tamil Nad interspersed with contingents of students prosperity brigade members etc., started from Island Grounds atabout 2 p.m. went through Mount Road, Cathedral Road, Edward Elliots Road, Marina Beach Road and terminated at the starting point by about 6 p.m.

The Conference came to an end with an inspiring valedictory speech of Perarignar Anna, Chief Minister at the Poompuhar on the evening of 10th January 1968. A mammoth gathering attended the meeting.

The holding of this conference has been a major step in answering the challenge posed by the great Tamil poet Bharathi.

நாமமது தமிழரெனக் கொண்டிங்கு
வாழ்ந்திடுதல் நன்றோ சொல்லீர்
தேமதுரத் தமிழோசை உலகமெலாம்
பரவும் வகை செய்தல் வேண்டும்
மறைவாக நமக்குள்ளே பழங்கதைகள்
சொல்வதிலோர் மகிமை இல்லை
திறமான புலமையெனில் வெளிநாட்டோர்
அதை வணக்கஞ் செய்தல் வேண்டும்.

THE TAMIL TRADITION

Dr. ZAKIR HUSAIN
President of India.

Inaugural speech delivered at the Second World Tamil Conference held at Marina Beach on 3rd January 1968.

It is a privilege for me to be associated with this International Conference-Seminar of Tamil Studies. Apart from the significance which this assembly possesses, I feel that I have been given an opportunity to deepen my own understanding of the diversities of our culture and its profound underlying unity. Tamil holds an honoured place among our languages, it has forged vital links between north and south, and it is an international language because it is spoken in lands outside our own and is the respository of a creative and pervasive culture of South-East Asia. No wonder that the first International Conference-Seminar was held at Kuala Lumpur under the joint auspices of the University of Malaya and the Government of Malaysia. In asking me to inaugurate this Conference-Seminar you have invited me to take myself more intensely and refreshingly aware of how in reality we belong to each other and how a genuine search for cultural and spiritual identity can promote an inspiring sense of unity.

The Tamil tradition

Tamil Nad has had traditional boundaries. It has also had a vigorous tradition of ignoring geographical and cultural boundaries. Tamilnad was where the Tamilian spirit stood to look around. It saw the Himalayas in the north, the seas to east and west, and lands beyond the seas. Tamilians traded with Arabia, Egypt and Rome, the name of the powerful merchant guilds that we have on record indicating their international character. In the early hymns of the Alwars there is a description of the Pallava port of Mamallapuram, where ships have anchored laden with precious merchandise. Fragments of an eleventh century Tamil inscription found in Sumatra indicates the existence of a flourishing trade between Tamilnad and the countris of South-East Asia. The navy of the Tamil kings dominated the Indian Ocean and Rajendra Chola, whose naval exploits are famous, had diplomatic and commercial relations with the Emperor of China. Several hundred years earlier, in connection with trade interests in the Western World, a Pandyan ruler had sent an emissary to the Roman Emperor Augustus. But these very Tamilians, who had cultivated the habit of looking beyond frontiers cherished a deep reverence for their motherland. In the Epic of the Anklet we have the story of how a Chera King, who desired to build a temple for the Goddess of Chastity, brought the stone out of which her image was to be made from the Himalayas after purifying it with a bath in the holy waters of the Ganges.

Oldest literary academy

There is nothing I can tell of Tamil language and culture which the scholars assembled here do not know far better than I do. If I repeat what is generally known, it is only to pay homage to a great tradition. This tradition, begins with the Sangam literature, over two thousand years ago, and what may be called the world's oldest literary academy. This literature is rich, original and mature, and indicates centuries of development. Then we have the Kural, a treasure house of sacred and worldly wisdom. The Kamba Ramayana is a great classic, a variation of the theme of Valmiki, an epic that could rank as one of the most remarkable literary products of the world. The modern period has been equally fertile, and in an impressive list of poets and novelists we have the illustrious figure of Subramanya Bharati, the poet of our national struggle, a visionary with a prophetic quality who heralded the new age of freedom.

The Tamil tradition is not only old, it is catholic, universalist in spirit, and one may wonder which aspect of it is more worthy of emphasis. Tamil had its grammarian, the author of the Tolkappiyam, who provided a sound, scientific base for the language, as Panini did for Sanskrit. But Tamilian thinkers and writers, while enriching their own language and discovering its semantic and musical values, realised the need and the advantage of cultivating Sanskrit, the language of Indian religion, philosophy and poetry. Need and advantage apart, the Tamilian just had a passion to understand and to appreciate, and to express his genius in different forms. Kulasekhara, one of the great Alwars, has a high position in Tamil literature as the author of Perumal Tirumoli and his Mukundamala is an almost equally outstanding contribution to Sanskrit literature. Ramanuja gave a scholastic Sanskrit garment to the ecstasies of Andal and the theology of Nammalwar. But I would not venture to dilate further on the Tamilian contribution to Sanskrit literature for fear of giving a too long list of names and works or of making invidious distinctions among scholars whose eminence can be judged only by other scholars.

Catholicity

Any reference to the Tamilian contribution to Sanskrit literature leads us on to religion and philosophy. Here

one is astonished at the catholicity of the Tamilian spirit. Saivism, Vaishnavism, Bhakti an ennobling and inspiring dedication to the divin, philosophice exposition of such concepts as monism and dualism are ways in which Tamilians have enriched Hinduism. But they have gone beyond that. Kundanacharya not only laid the foundations of Jainaism in the south; he is reckoned among the leading exponents of Jain thought. Vignanavada Buddhism was largely shaped by Dignaga and his disciple Dhammapala. They taught at Nalanda, but belonged to Kanchipuram. From the same ancient and holy town hailed Bodhi Dharma, the father of Zen Buddhism. Nor has Islam remained unrepresented. There is a biography of the Prophet, Sira Puranam, by a Tamilian poet, Omar, in 5,000 verses.

Rich, varied and absorbing

The Tamil genius has a unique capacity for creating institutions. Civic organisations do not concern us here. But we learn from inscriptions that abound in Tamilnad about numerous schools and institutions of higher learning. According to Avvai, the wise lady of the Tamils, one should not reside in a village that had no temple, for the temple was a school as well as a house of worship. It was also a centre for the cultivation of literary and artistic interests, religious fervour, social contacts, almost everything that cultured living requires. The temple in the large and populous town provided this on a larger scale. The ghatika or University seems to have enjoyed not only respect but even political influence, for we are told that the ghatika of Kanchipuram played a significant part in the elevation of Nandivarman II to the throne, when the royal line has become extinct. The temple was utilised also as a means of visual education both in religion and in history. In the Vaikunthaperumal temple at Kanchipuram as you know, rows of panels of sculpture present vividly the history of the Pallava Kings, and in the paintings of the Rajarajeshwara temple at Thanjavur are recorded the achievements of Rajaraj, the Great.

The creation of the Tamilian mind are so rich and varied, and absorbing that even one time, me, who is in no sense a specialist, could talk of them and lose all sense of time. But I shall not try the patience of scholars and specialists gathered here. I shall conclude by emphasising once again the universalist and unifying quality of the Tamilian spirit. "The world is my village and all folk are my friends," says a beautiful verse from the Sangam literature. Please note the word 'Village'. The world is not my home, where I could live as I liked. The world does not belong to me, though it may belong to my God. The world is my village, where everyone has his right to work and enjoy himself, and where friendliness is revealed in all relationships. The Kural extols these virtues which constitute the grace as well as the ethical foundation of life :

> "The joy of the avenger lasts but a day ;
> The joy of the peacemaker lasts for ever."
>
> "They are great who fast and do penance,
> But they who forgive wrongs are even greater."
>
> "This, they say, is the highest wisdom
> To return no harm to them that harm you."

In his poem, a vision of the future, the great Subramanya Bharati dreamt of an India in which there would be no narrowness, no provincial and linguistic barriers, an India in which, he said, "We'll banish both sloth and indolence, and utter truth and achieve our aims". I wonder what he would have felt if he were living among us to-day. Would his heart have been filled with resentment or would he have shed tears in deepest grief ? Would he have asked Tamilians to deny their own glorious tradition of humanism and catholicity or would he have used it as an angelic wand to dispel illusions and establish confidence and peace ? Would he have told the Tamilians to withdraw within themselves or would he have invited them to accept the great challenge of working for a destiny in which their own self-realisation would be the self-realisation of the whole Indian people ? And I have no doubt in my mind that the response of Tamilians to these questions will be in consonance with the traditions of large heartedness and catholicity which have characterised their long past.

LOK SABHA SPEAKER PRAISES MADRAS GOVERNMENT

Thiru N. Sanjiva Reddi, Speaker of the Lok Sabha, replying to a reception given to him on 6th January 1968, at Anantapur Municipality, said that he was quite satisfied with the D.M.K. rule in Tamil Nad under the efficient leadership of Thiru C. N. Annadurai. He also referred to the several beneficial schemes of the D.M.K. Ministry and said that Madras Government's plan to sell rice at one rupee a measure is praiseworthy

1. Thiru C. N Annadurai, Chief Minister of Tamil Nad, deliv the presidential address at the Second World Tamil Confe inaugurated by the President on 3-1-68.

2. Thiru M Muthuswamy, Minister for Local Administration, ha over to Thiru T. P. Meenakshisundaram, Vice-Chancellor. Ma University, Rs. 3 lakhs for Thirukkural Research at Madurai Univ on the occasion. Similar amounts were given to Annamalai Univ and Madras University

3. Nathaswaram recital at the inaugural function.

4. The Chief Minister of Tamil Nad delivering the valed address at the concluding plenary session of the Second World Conference at the University Auditorium on 10-1-68.

5. The Chief Minister of Tamil Nad Presenting a Souvenir br out in connection with "Our Heritage" exhibition to a f delegate at the State dinner given by him on 11-1-68 in honour delegates to the Second World Tamil Conference.

6. Thiru K. A. Mathialagan, Minister for Food presenting a vas made of coconut shell to a foreign delegate at the dinner on 11-1-68.

Second WORLD TAMIL CONFERENCE

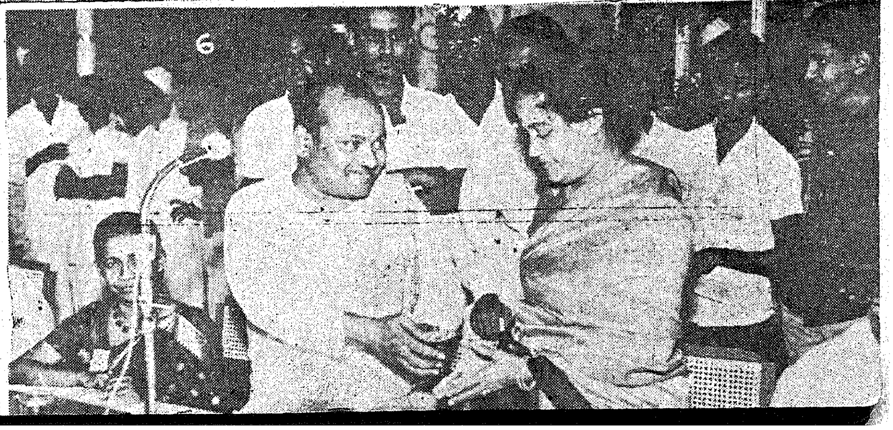

All that I need do is to authorise my employer to deduct from my wage the amount I wish to save regularly. The employer does the rest.

The same facilities are available to office workers also.

Full details are available with your Post Office.

BECAUSE IT'S *So easy*

NATIONAL SAVINGS ORGANIZATION

davp 67/393

அந்த மொழிக்குச் சொந்தக்காரர்கள் நாம்

தமிழர்களாகிய நாங்கள் எந்த மொழியையும் மதிக்கிறோம். உலகின் எந்தக் கோடியில் அறிவு இருந்தாலும் அதை ஏற்றுக் கொள்கிறோம்! உலகின் எந்தக் கோடியில் இருந்து வருபவர்களானாலும், அவர்களின் அறிவை நாங்கள் மதிக்கிறோம்.

ஆனால் தமிழர்கள், தமக்கு என்று இருப்பதை இழக்க ஒருகாலும் சம்மதிக்க மாட்டார்கள்! அவர்களிடம் உள்ளது அருமையானது என்று — அகில உலகில் உள்ளவர்களும் கூற இங்கு வந்து இருக்கிறார்கள்; அப்படி அவர்கள் சொல்லும்போது, “தமிழர்கள் அதன் மேல் பற்றுக் கொள்ளமாட்டார்கள்” என்று எவரும் கருத முடியாது!

“எவ்வளவு அருமையான மொழி உங்களிட மிருக்கும் தமிழ் மொழி” என்று நார்வே நாட்டவரும், இங்கிலாந்து நாட்டவரும், அமெரிக்கரும், ஆஸ்திரேலியரும் இங்கு வந்து கூறும்போது, “அந்த மொழிக்குச் சொந்தக்காரர்கள் நாம்” என்பதை எண்ணி மகிழ்கிறோம்!

அந்த மொழிக்கு எந்தக் கட்டத்திலானாலும்—எந்த நோக்கத்திலானாலும்—எப்படிப்பட்டவரானாலும் — தகுந்த மரியாதை தர மறுத்தால், அதைத் தமிழினம் பொறுத்துக் கொள்ளாது! ஆழ்கடல் கொந்தளித்துக் கொண்டிருந்தால் அதை நாவாய் மூலம் கடக்கலாம். அதைப் போல தமிழர்களை அணைத்துச் சென்றால் அவர்கள் எல்லார்க்கும் தோழர்களாக இருப்பார்கள்.

“யாதும் ஊரே யாவரும் கேளீர்” என்று பாடிய அதே புலவர் “தீதும், நன்றும் பிறர் தர வாரா” என்றும் பாடியுள்ளார்கள்; தீதாக இருந்தாலும், நல்லதாக இருந்தாலும், அது நாமாகத் தேடிக் கொள்வதே ஒழிய பிறர் தருவது அல்ல! எந்தத் தீதும் நாம் வேண்டாம் என்றால் வராது; இந்த நன்னெறி ஈராயிரம் ஆண்டுக்கு முன்பே தமிழருக்குக் காட்டப்பட்டுள்ளது!

1967-ம் ஆண்டில் எல்லா நாடுகளையும் ஒன்றுபடச் செய்ய ஐ.நா. மன்றத்தில் பல நாட்டுக் கொடிகளையும் ஒருசேரப் பறக்கவிட்டு ஒற்றுமை பேசப்பட்டாலும், பேசி விட்டு வெளியே வந்ததும், “எந்த நாடு எந்த நாட்டின் மீது எப்போது படை யெடுக்குமோ” என்ற அச்சம் ஏற்படுகிறது!

ஆனால் ஈராயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் “யாதும் ஊரே யாவரும் கேளீர்” என்று எடுத்துச் சொன்ன தமிழன் எவ்வளவு சிறந்த பண்பினைப் பெற்றிருந்தான் என்பதை எண்ணும்போது நெஞ்சம் விம்முகிறது!

அத்தகைய தமிழ் மொழி பற்றி ஆராய்ச்சி செய்யப்படுகிறது. இந்த மாநாட்டுக் கருத்தரங்கு மூலம் அந்தத் தமிழ் மொழியின் சிறப்புக்களைப் பலரும் அறியச் செய்து, அதன் வளத்தையும் சிறப்பையும் கண்டு மற்றவர்களும் “இதுவல்லவோ சிறந்த மொழி — இதுவல்லவோ நமது மொழி — இதுவல்லவோ இணைப்பு மொழி — இதுவல்லவோ ஆட்சி மொழி” என்று தமிழ் மொழியை விரும்பி எல்லோரும் ஏற்றுக்கொள்ளும் காலம் வரும் என்பதில், நான் மிகுந்த நம்பிக்கை வைத்து இருக்கிறேன்.

இது அவசரத்தால் — ஆத்திரத்தால் ஏற்படாது! தூண்டிலைப் போட்ட பின் மீன் கொத்தும் வரை காத்து இருப்பது போல், காலக் கட்டம் வரும் வரை நாம் காத்திருக்கப் பழகிக் கொள்ள வேண்டும்! தமிழ் இலக்கியத்தில் கூறப்பட்டுள்ளபடி, காலமும், இடமும், பொருளும் அறிந்து செயல்பட வேண்டும்!

நமது தமிழ் உரிய ஏற்றத்தைப் பெறும் சிறப்பை நாம் பெற்றது போலவே, இந்திய மக்களும் பெற்று அதை அரியாசனத்தில் அமர்த்தும் நன்னாளைப் பெறும் உறுதி கொள்வோம்! அதற்கான கருத்துக்களைத் தர இங்கு வந்த அறிஞர்களையும் ஆராய்ச்சியாளர்களையும் வாழ்த்தி வரவேற்போம்! —**தமிழக முதலமைச்சர் திரு. சி. என். அண்ணாதுரை அவர்கள் 3—1—1968-ல் நடந்த இரண்டாவது உலகத் தமிழ் மாநாடு துவக்க விழாவில் ஆற்றிய தலைமை உரையின் சுருக்கம்.**

STATUES FOR TAMIL SAVANTS

1 Thiruvalluvar

2. Kamban

3 Bharathi

4 Bharathidasan

5. V. O. Chidambaram

6. Dr Caldwell

7. Dr G U. Pope

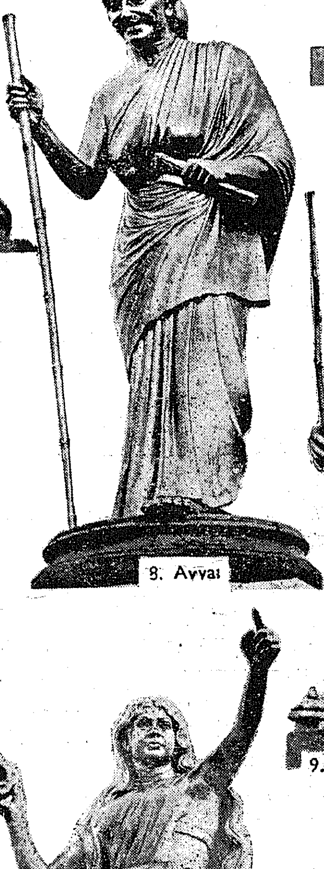

8. Avvai

9. Veerama Munivar

10. Kannaki

As part of the Second World Tamil Conference the statues erected for Tamil Savants on the Marina Beach on 2nd January 1968 are reproduced here.

TAMILS, their language and culture

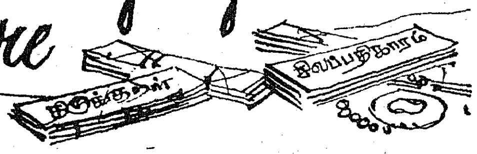

THIRU A. SUBBIAH,
Convenor, Second World Tamil Conference.

Excerpts taken from the Radio talk broadcast on 1st January 1968.

Through an unfortunate combination of circumstances, Tamil Studies have not received the attention they deserve from international and non-Tamil Indian scholars. Very few non-Tamil Scholars, for instance, aware, for the matter of that even many Tamil speaking people are unaware, that it is the only example in history of an ancient classical language, which has had an unbroken and voluminous literary record of a high order covering a period of over two millenia and which has survived as the spoken language of more than 35 million people, no significant modification having occured in its linguistic structure through this long period. Making allowance for the natural complexity of poetic construction and the normal lexical and semantic changes, the Tamil speaker of today experiences no greater difficulty in reading and understanding the Tamil classical literature of the pre-Christian era, than, for instances the English speaker experiences in reading and understanding Shakespeare's works of the seventeenth century even with their adjusted modern spelling. The phonetic values of the phonemes of Tamil, as described in its earliest extant grammer of more than two thousand years ago, differ little from those of the phonemes of the standard Tamil of to-day.

Indology

Ever since Sir William Jones pointed out in 1786 the close resemblance between Sanskrit, Avestan, Greek, Latin, etc. European and American Scholars have evinced a keen interest in Indology. Through no fault of theirs, however, Indology has until recently been equated with Sanskrit Studies and there are few major universities to-day in the west which have not a separate chair for Sanskrit. Tamil or Dravidian Studies were neglected by foreign scholars due to two reasons, as pointed out by Prof. Filliozat, the emnient French Indologist. One was that the main activities of Europeans in India from the end of the eighteenth century were centred in Calcutta and they had generally little scope for close cultural contact with Tamil Nad. The second reason was that in the opinion of some early Indologists, Tamil was merely one of the vernacular languages of All India like Hindi, Bengali, Punjabi, Marathi, etc. They did not realise that while preserving its own genious and enriching Sanskrit culture itself, Tamil was able to serve as the vehicle of two great cultures simultaneously.

Dravidian civilization

During the past three or four decades, towit, since the discovery of the Indus Valley Civilization following the excavations at Harappa and Mohenjo-Daro, the considerable and significant contribution which the Tamil or Dravidian speaking peoples have made to the totality of Indian culture is gradually being better understood. Donald A. Mckenzie, in his forward to "Pre-historic Ancient and Hindu India", by Prof. R. D. Banerjee who discovered the Mohenjo-Daro site, wrote:

> "It has been established that a wonderful pre-Aryan civilization existed in the Indus Valley many centuries before the period of the Aryan intrusions.... The Aryans did not enter India till the second millannium B.C., and their culture had no connection with that of the much earlier settlers, who were apparently the Dravidians or proto-Dravidians later represented by various communities in Southern India speaking dialects of the Dravidian languages".

> "Of very special interest is the restoration of the Dravidians to their proper place in history as influential shapers of Indian civilization. Pro-Aryan writers of the past have inclined in no small measure to share the political prejudices of the ancient Vedic authors, who referred to Dravidians as fierce, hostile and semi-savage peoples."

Professor Banerji himself said:

> "The Dravidians.. .. .. were certainly far more civilized than the Indo-Aryan invaders.. .... gradually the Dravidians forgot that they could claim a civilization much older than that of the new invaders and that their ancestors did not worship the rude primitive gods of the Aryans."

Dr. Suniti Kumar Chatterji, the National Professor of Humanities and Chairman of the last Sanskrit Commission, wrote:—

> "In the present day texture of Hindu culture and religion the warp appears to be Dravidian and the weft Aryan. In culture, speaking in the Indian way one may say that twelve annas in the rupee (i.e. 0·75 per cent) is of non-Aryan origin."

Dr. Gilbert Slater put it more succintly when he said that while the Dravidians were Aryanised in language, the Aryans were Dravidianized in culture.

False notions

Nevertheless the earlier prejudices and false notions about Tamil and Dravidian languages and culture seem to die hard, as pointed out by Dr. Charles Fabri, archaeologist and art critic, in the Government of India publication, "Contribution of South to the Heritage of India".—

> "For something like forty years a small body of scholars have been trying to impress upon the world that Indian culture was composite and that the nineteenth century conception of the so-called 'Aryan' civilization was false...... and yet, it is still difficult to convince the world that the contribution of South India to this composite culture was enormous. It has been said that it is far more easy to convince the world of a false notion than to correct it."

The primary fault lies of course with the Tamils themselves, who have to plead guilty to the charge that no adequate or effective steps were taken by them in the past to disabuse the international world of the still prevailing false assumptions about Indian peoples and their culture, ignoring the significant contribution which the Tamils had made thereto. The reasons for this unfortunate state of affairs are many; during the past century and more of British rule in this country, Tamil along with the other vernacular languages of India was badly neglected. Apart from English which was the language of the rules, the only language given importance in the educational curriculam was Sanskrit, with the result that there was no chair for Tamil in any University in Tamilnad until two or three decades ago; even this late establishment of a chair for Tamil was due to a private endowment! Linguistic, religious and communal prejudices amongst certain English educated and influential sections of the Tamils themselves stood in the way of Tamil studies securing their proper place in educational and other spheres. Tamil scholars who, did not until recently have the benefit of the modern type of liberal education were steeped in tradition-bound methods and had no opportunities to acquire training in the rigorous methodology of modern scientific research and objective criticism. Thanks, however, to the changed and changing status and rule of the national languages of India in education and administration, Tamil scholars are gradually coming into their own and we may expect them in the future to play their part in acquainting the world with the true fact about the Tamils and their language and culture.

In the past the Tamils had distinguished themselves not only in the field of literature but also, in arts such as music, dance, sculpture, architecture, etc. in the field of philosophy and religion, in medicine and irrigation, engineering and in overseas trade and colonisation, acting as carriers of culture particularly to the Far East. The highly schematical phonemic system of Tamil is a strong indication that the early Tamil grammarians had a clear grasp of the principles which now form the basis of modern linguistics.

Virgin areas of Tamil

The ancient Tamil grammar Tholkappiyam deals comprehensively with phonology, morphology, syntax and poetics and, what is perhaps unique, offers a detailed treatment of the contents of literature. *There are thus vast virgin areas of Tamil studies which await exploration; they offer both a challenge and an opportunity to scholars who can command the time and the resources to undertake pioneering work in this field.* A point which needs to be emphasised here is that, while Sanskrit, Indology and Latin and Greek studies are largely concerned with the dead past, Tamil is an ancient language still living to-day offering a unique opportunity for scholars in the whole range of behavioral sciences to scrutinize the interplay of modern phenomena and ancient thought forms.

INSTITUTE FOR TAMIL STUDIES

The International Association for Tamil Research is formulating a scheme the establishment of an International Institute of Tamil Studies at Madras, Tamilnad, whose objects will be:

(a) *to act as a clearing house for all research wherever and by whomsoever undertaken and making it available to all interested scholars;*

(b) *to amplify the research done at individual levels with the greater resources available locally;*

(c) *to carry out research in fields hitherto neglected; and*

(d) *to train and teach at the post-graduate level in such fields as linguistics to which local universities have not given adequate importance utilising the services of the graduates later for an intensive study of the Tamil language applying the principles and methodology of modern linguistics.*

The Legacy of the Tamil People

THIRU C. N. ANNADURAI,
Chief Minister of Tamilnad.

Summary of the valedictory address delivered at the concluding plenary session of the Second World Tamil Conference on 10-1-68.

As one unconnected with research of any sort, especially in Tamil literature or language, I plead my inability to offer you any new suggestion, either for acceptance or rejection.

The discussions at seminars during the past few days have been carried on in a lofty and noble manner and the papers presented at the seminar and the discussions that followed them will make the people think along new lines and find out the truth in matters connected with their languages. Tamil has a vitality, a fertility, and adaptability and versatility unequalled by any other language.

People who had preceded us by centuries have left the legacy of a language that needed no rectification. In research into Tamil, one difficulty might arise. Tamil is an ancient language and everything ancient is bound to be interspersed with something not akin to it, whether it is an idea or a system or anything else. There arrive a stage when the original matter and the imported matter get blended so much as to make it the life work of many research scholars to find out what is original and what is imported.

The Legacy of Tamil

I do not say that all that was imported is harmful, but it is good to find out what really is original. Scholars have found Tamil capable of being the vehicle for expressing the most abstruse forms of thought.

There is a feeling that this seminar is far removed from the people. It is true that there is a vast difference between a seminar and a conference. But, people's love for Tamil is so deep and so intense that they like to meet scholars from various countries interested in their language.

There will be another opportunity for a communion of interests between Tamilnad's poets and litterateurs and research scholars of the world. The next World Tamil Conference will see to it that people interested in furthering the cause of Tamil through their writings—prose, poetry, drama—came out with new classics in Tamil.

It will be useful if such writers have intimate discussions with the research scholars. It may be true that these writers might not be in a position to discuss whether this or that Tamil vowel came into use in the third or fourth century B.C. But all the papers read at the seminar should be conveyed to them, and they will help to propagate the ideas in them among the people at large.

It is the ambition of Tamil people to ensure that their language, which has come down the ages as a rarity is accepted by all as one of the richest languages in the world.

Institute for Tamil

I welcome the idea of Mr. S. M. Katre for the establishment of an International Institute of Tamil Studies explained in his paper on "Organisation of an International Institute of Tamil Studies" at the plenary session of the conference. But I wish the institute would not be one giving 'degrees'. Degrees today, are at a discount with the people. People today do not say "Mr. So and So was conferred a degree" but they say "Mr. So and So got a degree". I want the proposed institute to function on the lines of the French Academy and develop into an "Indian or Tamil Academy". It should not become officialised and should not get into the clutches of this or that group.

I hope that Mr. Katre would redraft the plan for the institute on these lines. If the institute is located at Madras, the Madras Government would contribute towards meeting expenses of the institute.

For thousands of years it has been the tradition of the Tamils to visit foreign lands. Java, Sumatra and Malaysia have been visited by the Tamils, where they settled only to impart their culture and not to establish aggression.

I do not find any single instance of a Tamil "Victory" over other people in distant lands. There is no instance of the Tamils thrusting their language on any people. On the contrary, the Tamils always waited at the threshold to welcome those who want to learn Tamil. We are very proud of our language—rightly proud—but not to the detriment of other languages or to destroy the affection others have for their languages. The foreign Tamil scholars will on returning home, tell their people "Here (Tamilnad) is a country rich in language, rich in literature, and catholic in its views—a country where 2,000 years ago it was proclaimed, 'every country is my country and all humanity are our kinsmen'."

Tamil people today reiterate that ancient affirmation. Here is a people affectionate and almost docile and always prepared to give of their best to good causes—a people who, however, is vigorous and watchful to see that their language and their way of life are not menaced and if and when there comes a stage when there is real danger to their language and way of life the Tamils will get into a fury of a very great order, "which no power on earth can stand".

UR HERITAGE EXHIBITION

Our Heritage exhibition depicting the culture of Tamil people was organised at the University Examination Hall in connection with the Second World Tamil Conference. Thiru C. Rajagopalachari inaugurated the exhibition.

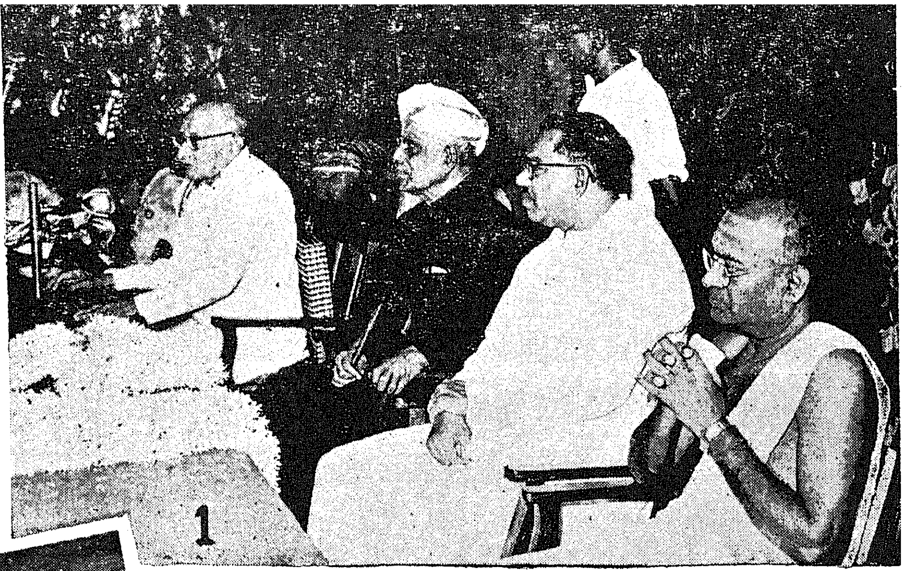

1. Thiru C. Rajagopalachari delivering the inaugural speech. Thiru Saw. Ganesan, Chairman of the exhibition committee is at the extreme right.

2. Thiru C. N. Annadurai, Chief Minister of Tamil Nad, who also participated in the function is greeting Thiru C. Rajagopalachari.

3. Dr. A. Lakshmanaswamy Mudaliar, Vice-Chancellor, Madras University, who presided over the function is witnessing some of the exhibits. Thiru V. R. Nedunchezhiyan, Minister for Education and Industries (centre) is also in the picture.

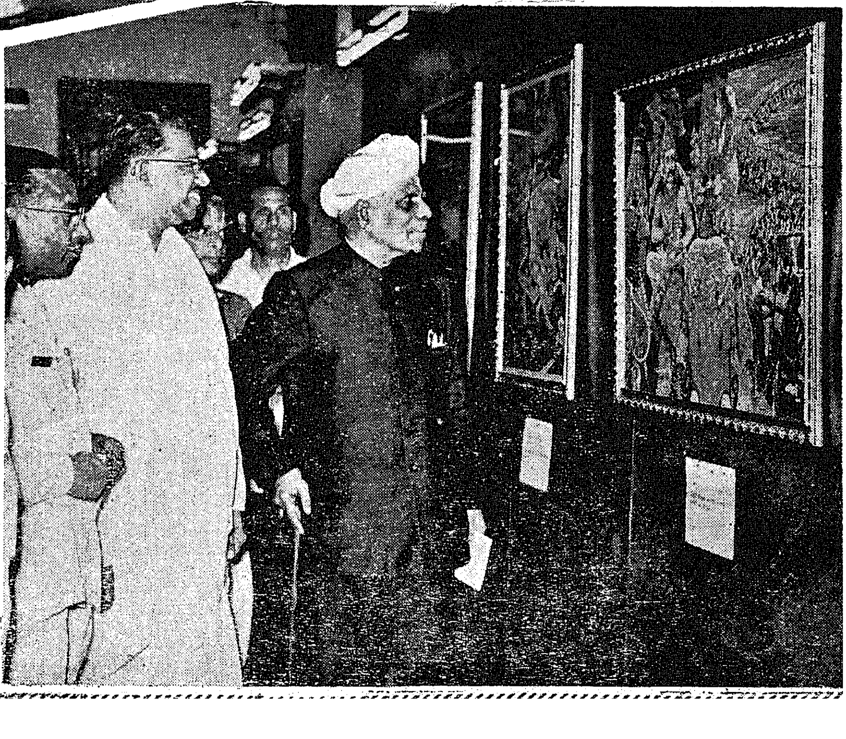

உலகத் தமிழ் மாநாட்டு

ஊர்வலம்

தமிழ்ப் பெரும்புலவர் மு. ரா. பெருமாள் முதலியார்,
அமைப்புச் செயலாளர், இரண்டாவது உலகத் தமிழ் மாநாடு

1967-ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் மாதம் 18-ம் தேதி புதன்கிழமையன்று சட்டமன்ற உறுப்பினர் விடுதியில் தமிழக முதலமைச்சர் பேரறிஞர் அண்ணு அவர்களுடைய தலைமையில் சினிமாப் படத்தயாரிப்பாளர்கள், கலைஞர்கள், கலை இயக்குநர்கள் ஆகியோர்களுடைய கூட்டம் ஒன்று நடைபெற்றது. உலகத் தமிழ் மாநாட்டையொட்டிச் சிறப்பான ஊர்வலம் ஒன்று நடத்த வேண்டுமென்றும் அவ்வாறு நடத்தும் பொறுப்பினைத் திருவாளர் எஸ்.எஸ். வாசன் அவர்களிடம் ஒப்படைப்பதாகவும் முதலமைச்சர் அவர்கள் அந்தக் கூட்டத்தில் தெரிவித்தார்.

சலியா உழைப்பு

அறிஞர் அண்ணுவினுடைய விருப்பத்தை நிறைவேற்றுவதற்காகத் திரு. வாசன் அவர்கள், திருவாளர்கள் ஏ.வி.எம்., எல்.எல்.எஸ்., நாகிரெட்டி, ஏ.பி. நாகராஜன், வீனஸ் கிருஷ்ணமூர்த்தி, சுந்தர்லால் நஹதா ஆகியவர்களைக் கொண்ட ஊர்வலக் குழு ஒன்றினை உருவாக்கினுர்கள். அதன் பின்னர், திரு. ம.பொ.சி., திரு. கி.வா.ஜ. முதலிய தமிழறிஞர்களை அழைத்து, முற்கால, இடைக்கால, தற்காலத் தமிழிலக்கியத்தில் பொதுமக்களுக்கு எளிதில் விளங்கக்கூடிய சுவைமிகுந்த பகுதிகள் எவ்வெவற்றை ஊர்வலக் காட்சிகளுக்குத் தேர்ந்தெடுக்கலாம் என்பதைப்பற்றித் திரு. வாசன் கலந்து ஆலோசித்தார். அறிஞர்கள் தெரிந்தெடுத்த பகுதிகளை ஊர்வலக் காட்சிப் பொருள்களாக அமைக்க முடியுமா என்பது பற்றித் திருவாளர்கள் சேகர், கங்கா, ஜானகிராமன் ஆகிய கலை இயக்குநர்களோடு திருவாளர் வாசன் கலந்து பேசினுர். சில நாட்களுக்குப் பின் கலை இயக்குநர்கள் முழு உருப்பெற்ற காட்சிகள் எவ்வாறு இருக்குமென்பதை ஒருவாறு உய்த்துணர்வதற்கு உதவும் வகையில் வரைந்த பென்சில் சித்திரங்களை ஊர்வலக் குழுவினர் பார்வையிட்டுத் தங்களுடைய கருத்துக்களையும் திருத்தங்களையும் தெரிவித்தார்கள். அதன் பின்னர், கலை இயக்குநர்கள் பலமுறை தங்களுடைய படங்களைத் திருத்தியும் மாற்றியும் ஊர்வலக் காட்சியைக் கற்பனை மிகுந்த அவர்கள் மட்டுமன்றி ஏனையோரும் மனக்கண்ணில் நன்கு காண்கின்ற முறையில் வரைந்து காட்டினுர்கள். மாண்புமிகு கல்வியமைச்சரவர்களும் மாண்புமிகு பொதுப்பணி அமைச்சரவர்களும் படங்களைப் பார்த்துத் தங்கள் கருத்துக்களைச் சொன்னுர்கள்.

ஊர்வலக் காட்சிப் பொருள்களை உருவாக்கும் வேலை டிசம்பர் மாத முதல் வாரத்தில் தொடங்கியது. ஊர்வலக் குழுவினர், கலை இயக்குநர்கள் ஆகியவர்களுடைய மேற்பார்வையில் எண்ணற்ற கலைஞர்கள், சிற்பிகள், தச்சர்கள் முதலியோர் இரவு பகலாக வேலை செய்யத் தொடங்கினுர்கள். சிறிது சிறிதாக அலங்கார வண்டிகளும் காட்சிப் பொருள்களும் உருவாகத் தொடங்கின. அப்பொழுதெல்லாம் திருவாளர் வாசன் அவர்கள் தலைமையில் இயங்கிய குழு உறுப்பினர்கள் நாள் தவருமல் காட்சிப் பொருள்களை உருவாக்குபவர்களைக் கண்டு பேசித் தங்களுடைய சீரிய கருத்துக்களைக் கூறி, அவர்களுக்கு ஆர்வத்தையும் ஊக்கத்தையும் ஊட்டிக் கொண்டே இருந்தனர். திரு வாசனும் அவருடைய தோழர்களும் அந்த நாட்களில் காட்டிய தமிழ்பற்றும் கலையார்வமும் ஓயா உழைப்பும் என்னுடைய உள்ளத்தை மிகவும் கவர்ந்தன.

கலை இயக்குநர்கள் கங்கா, சேகர், ஜானகிராமன் ஆகியவர்கள் தங்களுடைய முழுத் திறமையையும் காட்டி, இரவு பகலாக இடையீடின்றி உழைத்தார்கள். பொதுப்பணியமைச்சரும், கல்வியமைச்சரும் அவ்வப்போது வேலை நடக்குமிடங்களுக்குச் சென்று பார்வையிட்டு வந்தார்கள்.

காட்சிக்கேற்றவை

படத் தயாரிப்பாளர்களுடைய தமிழ்ப்பற்றையும் கலைப்பற்றையும் கலை இயக்குநர்களுடைய கற்பனைச் செழுமையையும், சிற்பிகள், தச்சர்கள் முதலியவர்களுடைய கைவண்ணத்தையும் 1968-ம் வருடம் சனவரி மாதம் 3-ம் தேதி அன்று ஊர்வலத்தைக் காணும்பேறு பெற்ற மக்களனைவரும் உணர்ந்து வியந்தனர். கண்படைத்த பயனை அன்றுதான் எய்தியதாக எண்ணி மகிழ்ந்தனர். இக்கண்கொள்ளாக் காட்சியைக் கண்ட வெளிநாட்டினர் இதற்கிணையானதோர் ஊர்வலத்தைக் என்றும், எங்கும் கண்டதில்லை என்று சொல்லிச் சொல்லி அக்காட்சியின் சுவையினை மீண்டும் மீண்டும் அனுபவித்தனர்.

1967-ம் ஆண்டு அக்டோபர் மாதம் 18-ம் தேதி அன்று நடந்த கூட்டத்தில், ஊர்வலம் வரலாற்றில் இடம்பெறக்கூடிய நிகழ்ச்சியாக இருத்தல் வேண்டும் என்று அறிஞர் அண்ணுவின் ஆசையை நிறைவேற்றி அவர் கனவை நனவாக்கிய ஊர்வலக்குழுவினரையும், கலை இயக்குநர்களையும் ஏற்றவாறு போற்றிப்புகழ ஒரு கம்பனே சயங்கொண்டானே இன்றைக்கு இல்லையே என்று தமிழ் இலக்கியத்தில் திளைக்கின்ற நான் வருந்துகின்றேன்.

ஊர்வலக் காட்சிக்கேற்ற இலக்கியப் பகுதிகளைத் தெரிந்தெடுப்பதில் ஊர்வலக் குழுவினரும் தமிழறிஞர்களும் கலை இயக்குநர்களும் எவ்வளவு நீண்ட விவாதத்தில் ஈடுபட்டனர் என்பதை நாள்தோறும் அவர்களோடு கலந்து உழைத்த எனக்கும் தனிஅலுவலர் வேங்கடசுப்பிரமணியத்திற்கும் தெரியும். தமிழிலக்கியத்தில் சுவைமிக்க பகுதிகளுக்குப் பஞ்சமே இல்லை. தமிழிலக்கியம் ஒரு கரும்புக்காடு. எந்தக் கரும்புதான் சுவையற்றதாக இருக்கும்? ஆயின், தெரிந்தெடுக்கும் பகுதி மனத்துக்கு மகிழ்ச்சியைத் தருவதாக இருப்பினும், கண்ணுக்கினிய காட்சியாகவும் அமைவதற்குப் பொருத்தமாக இருக்க வேண்டுமன்றோ? மேலும், அதனைக் காண்போர் அனைவரும்—தமிழ்ப்புலவரேயன்றி ஏனையோரும்—கண்ட மாத்திரத்திலேயே கருத்தை உணர்ந்து சுவைக்க வேண்டுமன்றோ? இவைமட்டுமன்றி, தமிழ்மொழி, தமிழன் வாழ்க்கைமுறை ஆகியவற்றின் தனி இயல்புகளைக் காட்டுகின்ற முறையில் ஊர்வலக்காட்சி அமைய வேண்டுமென்பது அண்ணாவின் ஆசை. இதற்கு இரண்டோர் எடுத்துக்காட்டுத் தருவது பொருத்தமாயிருக்கும். இந்தியத் துணைக் கண்டத்தின் மொழிகள் அனைத்திலுமே இராமாயண காவியத்தைப் புலவர்கள் எழுதியிருக்கின்றனர். ஆகவே, இராமாயண நிகழ்ச்சி ஒன்றினை ஊர்வலக் காட்சியாக அமைப்பதன் மூலம் தமிழன் வாழ்க்கை முறையின் தனி இயல்பு ஒன்றினைக்காட்ட முடியுமா? இவ்வினாவிற்குத் தமிழ்ப் புலவர்கள் "முடியும்" என்றே விடை தந்தனர். வில்லை வளைப்பதற்கு முன்னரே இராமனும் சீதையும் ஒருவரை ஒருவர் கண்டு, கண்ட அக்கணமே காதல் கொண்டனர் என்னும் செய்தி வால்மீகி இராமாயணத்தில் இல்லை. தமிழிலக்கிய மரபையொட்டிக் கம்பன் "அண்ணலும் நோக்கினான் அவளும் நோக்கினாள்", அக்கணமே "இருவரும் மாறிப்புக்கிதயம் எய்தினர்" என்று கூறுகின்றான். எனவே, இக்காட்சி ஊர்வலத்தில் இடம் பெற்றது.

புலவர்கள் இல்லாத நாடும் இல்லை, புலவர்களைப் போற்றாத சமுதாயமும் இல்லை என்பது நாகரிக உலகம் முழுதுக்கும் பொருந்தும். எனினும், வாளால் வீசவேண்டிய புலவனுக்குச் சாமரம் வீசிய மன்னர் பெருமானையும், தன் ஆயுளைவிடத் தமிழ்ப்புலவருடைய ஆயுள் நீண்டதாயிருந்தால் நாட்டுக்கு நன்மை ஏற்படும் என்று அருநெல்லிக்கனியை அவ்வைக்கு ஈந்த அதியமானையும், தமிழ் மண்ணிலன்றி வேறெங்கும் யாரும் கண்டதில்லை. எனவே, அக்காட்சிகள் ஊர்வலத்தில் இடம் பெற்றன. இவ்வாறே ஒவ்வொரு காட்சியையும் அமைப்பதற்கு ஊர்வலக் குழுவினர் எடுத்துக்கொண்ட முயற்சியை எண்ணும்போதெல்லாம் என் இதயம் வியப்பினால் நிறைந்து விம்முகின்றது.

அலங்கார வண்டி ஒவ்வொன்றிலும் ஒவ்வொரு டிரான்சிஸ்டர் நாடாப்பதிவுப் பெட்டியை வைத்து வண்டியில் உள்ள காட்சியை விளக்க வேண்டுமென்பது முதலிலேயே செய்த தீர்மானம். ஆனால் அதற்கேற்ற வசனங்களை எழுதுவது பல காரணங்களால் தடைப்பட்டு நின்றது. பல வேலைகளுக்கு இடையிலும் இதை மறக்காத மாண்புமிகு கலைஞர் கருணாநிதி அவர்கள் டிசம்பர்—28-ம் தேதியன்று இரவு "ஏன் அவற்றை எழுதவில்லை?" என்று வினவினார்கள். எனவே இருபத்தொன்பதாம் தேதி இரவு 10 மணியிலிருந்து 1 மணி வரையில் நானும் புத்தனேரி ரா. சுப்பிரமணியமும் சேர்ந்து பன்னிரண்டு வசனங்களைக் கலைஞருடைய அழகுத் தமிழ் நடையை இயன்றவரையில் பின்பற்றி எழுதி முடித்தோம். மறுநாட் காலை ஏழுமணியிலிருந்து ஒன்பது மணி வரையில் நானே முயன்று ஏனைய எட்டு வசனங்களையும் எழுதி முடித்தேன். அதேநாள் முற்பகல் 11 மணிக்கு வசனங்கள் இருபதையும் ஜெமினி ஸ்டுடியோவிற்கு எடுத்துச் சென்று நானே கொடுத்துவிட்டு வந்தேன். அவற்றைப் பதிவு செய்யும் வேலையைத் திரு வாசன் அப்பொழுதே தொடங்கினார். அன்று பகலும் இரவும் அவர் வேலை செய்தார். மறுநாட் காலை நான்கு மணிக்குத்தான் அவர் உறங்கச் சென்றார். 31-ஆம் தேதி இரவு $12\frac{1}{2}$ மணிக்கு, ஒரு வசனத்தில் ஒரு வரியை அறிஞர் பலர் விரும்பார் என்பதை நான் உணர்ந்தேன். மறுநாட் காலையில், திரு வாசன் அவர்களிடம் சொல்லி, அதனை அழித்துவிட்டு மறுபடியும் பதிவுசெய்யுமாறு நான் விடுத்த வேண்டுகோளை ஏற்று, மீண்டும் 500 ரூபாய் செலவு செய்து அதனை அவர் மாற்றியுதவினார். இந்த எடுத்துக்காட்டின் மூலம் ஊர்வலத்தை உருவாக்குவதில் எத்தனைபேர் எத்தகைய பெரு முயற்சியினை எடுத்துக் கொண்டனர் என்பது விளங்கும்.

தமிழ்ப்பற்றும், கலைப்பற்றும்

அக்டோபர் 24-ஆம் தேதியிலிருந்து ஊர்வல வேலையை மேற்கொண்டு இரவு பகலாக உழைத்த திரு கிருஷ்ணாஜீயை என்னால் மறக்கவே முடியாது.

சனவரி 12-ம் தேதியன்று திரு வாசன் அவர்களைக் கண்டு, "இந்த ஊர்வலத்தை நடத்துவதில் தங்களுக்குத் தூண்டுதலாக இருந்தது யாது" என்று வினவினேன். "தமிழ்ப்பற்றும் கலைப்பற்றுமே என்னை ஊக்கின. என்னுடன் எல்லா வகையிலும் ஒத்துழைத்த திரைப் படத் தயாரிப்பாளர்களும் கலை இயக்குநர்களும் கலைஞர்களும் ஆற்றிய தொண்டினை என் வாழ்நாள் முழுதும் நான் நினைந்து வியந்து பாராட்டிக்கொண்டே இருப்பேன்" என்று அவர் கூறினார்.

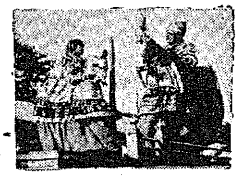

ஊர்வலக் காட்சிகள்

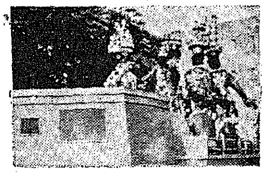

கடந்த சனவரி மாதம் சென்னையில் நடந்த இரண்டாவது உலகத் தமிழ் மாநாட்டு நிகழ்ச்சிகளில் மிகச் சிறந்த அங்கமாக அமைந்தது ஊர்வலக் காட்சியாகும். இந்தியக் குடியரசுத் தலைவர் டாக்டர் சாகிர் உசேன் அவர்களையும், ஏனைய வெளிநாட்டுப் பிரதிநிதிகளையும், பொதுமக்களையும் பெரிதும் கவர்ந்த இவ்வூர்வலக் காட்சிகளுக்குக் கருப்பொருளாக அமைந்தது நமது தமிழிலக்கியத்தில் கூறப்பட்டிருக்கும் பண்டைக்கால நிகழ்ச்சிகளாகும். ஊர்வலத்தில் இடம் பெற்ற இலக்கியக் காட்சிகளைப் பற்றிய குறிப்புகளைத் தொகுத்துக் கீழே கொடுத்திருக்கிறோம்.

உலகத் தமிழ் மாநாட்டிற்கு அணி செய்யும் சிறப்பு அங்கமான ஊர்வலம் 1968 சனவரி 3-ம் தேதி பிற்பகல் பூம்புகார் நகரான தீவுத் திடலிலிருந்து துவங்கியது.

இதனைக் காணும் பேறு பெற்றோர்—கண் படைத்த பயன் பெற்றோர்—எனவும் இந்த பவனியின் பெருமையை கண்டவர்—அப்பெருமையை கூறும் திறன் இழந்தார் எனக் கூறத்தக்க அளவிலும், வகையிலும் ஒப்புவமை கூற இயலாத இலக்கியக் காட்சிகள் கண் முன்னே நடமாட—காண வந்திருந்த தமிழர் கூட்டத்தின் தோள்களெல்லாம் மலையெனப் பூரித்து நிற்க—மகிழ்ச்சி வெள்ளம் கரைபுரண்டோட மறத்தமிழர் தலை நகரில் சங்க காலத் தமிழகத்தைக் கண்முன் கொணர்ந்து காட்டும் ஊர்வலம் துவங்கியது.

தீவுத் திடலில் பவனி துவங்குவதற்கு முன்பிருந்தே பல்லாயிரக் கணக்கில் மக்கள் அணி அணியாக ஊர்வலப் பாதை முழுவதும் திரண்டு நின்றிருந்தனர்.

தலைநகரம் முழுதும் விழாக்கோலம் பூண்டிருந்தது. ஆடவர் கூட்டத்துக்கு இணையாக மாதர்களும் ஊர்வலக் காட்சியினையும் மாட்சியினையும் காண வந்திருந்தனர்.

யானைவரும் முன்னே

ஊர்வலத்தின் முன்னால் நான்கு யானைகள் பள பள வென மின்னும் முகபடாம் அணிந்து கம்பீர நடைபோட்டு வந்தன.

தமிழகத்துக்குச் சிறப்புத்தரும் இசைக்கலையில் தனிச் சிறப்புப் பெற்று இன்றுவரை வேறுயாரும் "காப்பி" யடிக்க முடியாத கலையாக விளங்கிவரும் நாதசுர இசையை பழனி நாதசுரப் பயிற்சிப் பள்ளி மாணவர்கள் இசைத்து வந்தனர்.

தமிழன்னை

அடுத்து தமிழன்னை பவனி. அவள் பெற்ற இலக்கியச் செல்வங்களான காவியங்களும், காப்பியங்களும் மதலைகளாகச் சித்தரிக்கப்பட்டு—தமிழன்னையின் காலடியில் தவழ்கின்ற காட்சி அமையப் பெற்ற அலங்கார வண்டி வந்தது.

வள்ளுவன் கண்ட தமிழகம்

அடுத்த அலங்கார வண்டியில் வள்ளுவன் கண்ட தமிழகம் சித்தரிக்கப் பெற்ற காட்சி.

"உழுதுண்டு வாழ்வாரே வாழ்வார், மற்றெல்லாம் தொழுதுண்டு பின் செல்பவர்", என்பதை வருணிக்கும் காட்சி உழவுத் தொழில் உலகுக்கு அச்சாணி என்று அக்காலத் தமிழர் போற்றிய வெற்றியை விளக்கிற்று. வள்ளுவப் பெருந்தகைக்கு உழவர் வணக்கம் செலுத்திய காட்சியைக் கண்ட மக்களின் உள்ளமெல்லாம் பூரித்தது.

கண்ணகி

நெஞ்சையள்ளும் சிலப்பதிகாரக் காப்பியத்தின் நாயகி—கற்புக்கும் பெண்ணினத்தின் மாண்புக்கும் இலக்கணமாக உலகம் உள்ளளவும் போற்றத்தகும் தலைவி—ஒரு சிலம்பால் உயிர்க் கொழுநன் உயிர் கொன்றோர் தமைமை—மற்றொரு சிலம்பால் உயிர் கொன்று உலவிவரும் தெய்வம்—பாண்டியனின் அரசவையில் நீதி கேட்ட காட்சியைக் கண் முன் கொணரும் அலங்கார வண்டி வந்தது.

தமிழ் மண்ணில் பிறந்த கலை—தமிழ் மண்ணுக்கேயுரிய கலை—ஆடற்கலை. அத்தகைய நாட்டியக் கலையை சிறப்புமிக்க கலைஞர்கள் வழங்கினர். ஆடற் கலைக்கழகு தேடப் பிறந்தவர்—ஆடாத பொற் பாவையர் ஆடிவரும் அலங்கார வண்டியினைக் கண்டவர் உள்ளமெல்லாம் மகிழ்ச்சியால் ஆடியது.

கம்பநாடன் வடித்த காவியத்தில் ஒரு காட்சி அடுத்த அலங்கார வண்டிக்குரிய காட்சியாக அமைந்தது.

அதியமான்

தகடூரைத் தலைநகராகக் கொண்டு, தமிழையே மூச்சாகக் கொண்டு, வாரிவழங்கும் வள்ளல் தன்மையினையே வாழ்வின் அறமாகக் கொண்டு வாழ்ந்தவன் கோமான் அதியமான்.

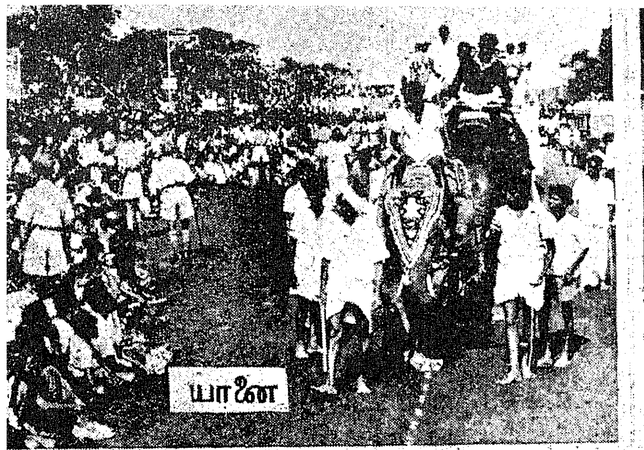

யானை

தமிழ்த்தாயும் செல்வங்களும்

குடியரசுத்தலைவர் டாக்டர் ஜாகிர் உசேன் ஊர்வலததைப் பார்வையிடும் காட்சி

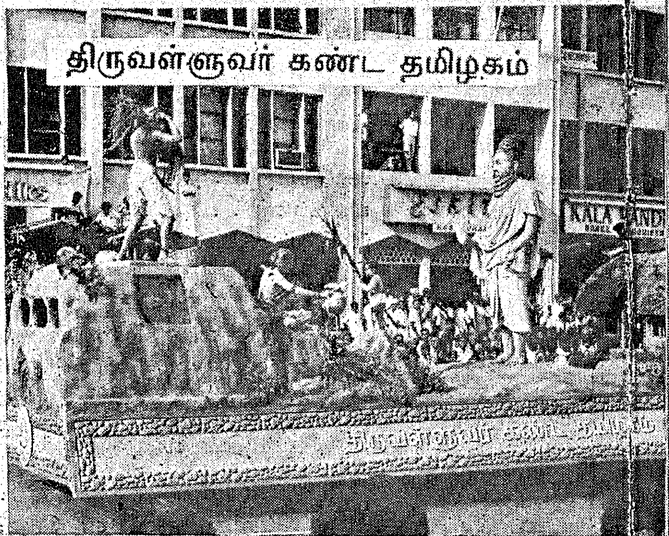

திருவள்ளுவர் கண்ட தமிழகம்

ஔவையார் அதியமான்

முல்லைக்குத் தேர் ஈந்த பாரி

சென்னையில் 3-1-68 முதல் 10-1-68 வரை நடந்த இரண்டாவது உலகத் தமிழ் மாநாட்டை ஒட்டி 3-1-68ல் தமிழர் பண்பாட்டை விளக்கும் வகையில் ஏற்பாடு செய்யப்பட்ட ஊர்வலக் காட்சிகளில் சிலவற்றை இங்கே காணலாம்.

ஊர்வலத்தில் மாணவர்கள்

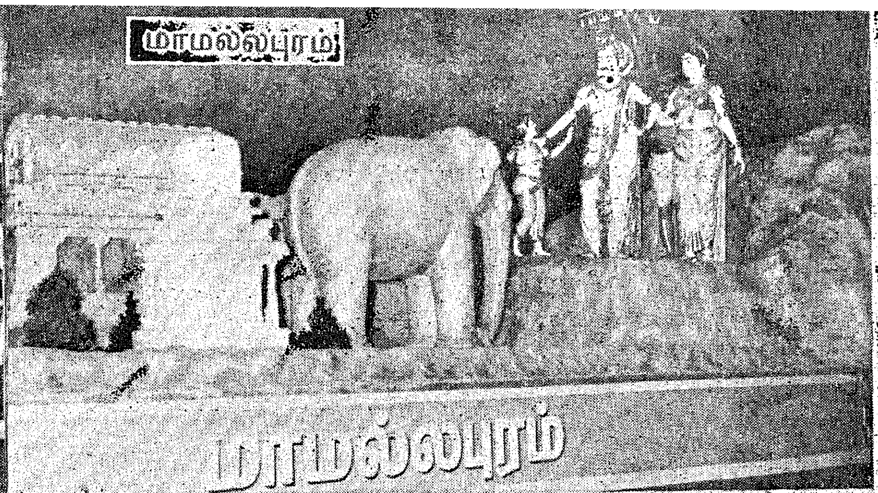

மாமல்லபுரம்

யானைகட்டிப் போரடித்தல்

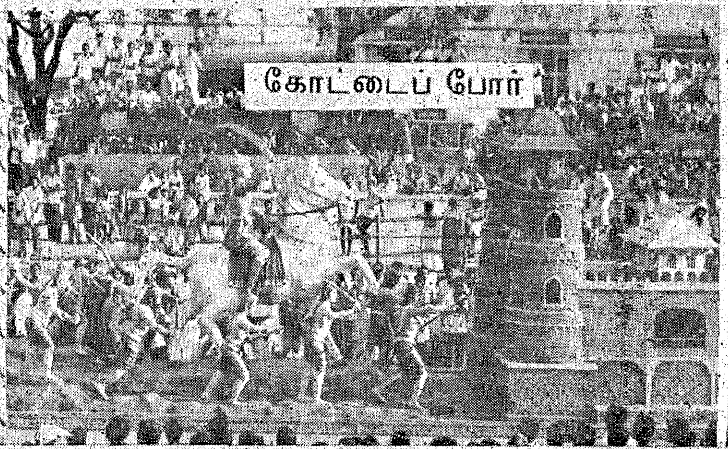

கோட்டைப் போர்

முரசுகட்டிலில் மோசிகீர

பாரதி பாரதிதாசன்

உலகத் தமிழ் மாநாட்டுக் கொடி

ஊர்வலங்கண்ட மக்கள் திரள்

ஊர்வலத்தில் மகவ

இளமை நீடிக்கச் செய்யும் நெல்லிக்கனி ஒன்றைத் தானுண்ண விரும்பாமல் தமிழ்வாழ வேண்டுமெனில் தமிழ்ப் புலவர் வாழ வேண்டுமென்ற ஆர்வத்தால் உந்தப்பட்டு அச்சனியை அவ்வை மூதாட்டிக்கு வழங்கிய அரியதோர் காட்சி சித்தரிக்கப்பட்ட வண்டி வந்தது.

முல்லைக்குத்தேர்

பறம்பு நாட்டின் மன்னன் வேள்பாரி படருவதற்கு கொழு கொம்பின்றித் தள்ளாடித் தவித்து நின்ற முல்லைக் கொடியைக் காண்கின்றான்; அக் கொடி படர்ந்திட தன் தேரையே வழங்குகிறான். முல்லைக்குத் தேரீந்த பாரியென்று வள்ளல்கள் வரிசையில் முதலிடம் பெறுகிறான்.

இந்தக் காட்சியை அழகுபட சித்தரிக்கும் அலங்கார வண்டி வந்தது. வெண்புரவியும், தேரும், பாரியும், அவன் கையில் தவழ்ந்த முல்லைக் கொடியும் கண்டோர் பழந்தமிழகத்துக் காட்சியினைக் கண்ணாரக் கண்டு பெருமகிழ்ச்சியுற்றனர்.

ஆவடி ராணுவக் காவல் பிரிவைச் சேர்ந்த குழு வினரின் கரக ஆட்ட நிகழ்ச்சி இடம்பெற்ற வண்டி அடுத்து வந்தது.

ஆராய்ச்சிமணி

நீதி வழுவாச் சோழ மன்னனின் மைந்தன் வீதி விடங்கன் தன் கன்றைக் கொன்றுவிட்டான் என்பதற் காக அரண்மனையிலுள்ள ஆராய்ச்சி மணியை அடித்துத் தாய்ப் பசு நீதி கேட்கும் காட்சி அடுத்தத் தேர்.

தலை தந்த குமணன்

நாடு விட்டுக் காடு வாழ்ந்த நிலையில் தன்னை நாடி வந்த புலவரிடம் என் தலைதனைப் பெற்று தம்பி கைக் கொடுத்து விலைதனைப் பெற்று வீடு சேரு மாறு குமண வள்ளல் கூறும் காட்சி கொண்ட வண்டி வந்தது. தமிழ்ப் புலவரின் தமிழறிவுக்குத் தனது தலையினையே அளிக்க முன் வந்த வள்ளன்மை கொடைக்கும், தமிழ்ப் பற்றுக்கும் இலக்கணமாக அமைந்து கண்கொள்ளாக் காட்சியாக இருந்தது.

மாமல்லபுரம்

குடவரைக் கோயில்கள் என்று புகழ் பெற்ற மாமல்லபுரத்துக் குகைக் கோயில்களைப் பல்லவ மன்னன் தனது தேவியுடன் நின்றவாறே இளவர சனுக்குக் காட்டும் காட்சிகொண்ட அலங்கார வண்டி அடுத்து வந்தது.

அடுத்த வண்டியில் மதுரைக் கலைஞர்களின் காவடி ஆட்ட நிகழ்ச்சி இடம் பெற்றிருந்தது.

நக்கீரன்

நெற்றிக்கண்ணைக் காட்டினும் குற்றம் குற்றமே என்று முழங்கிய நக்கீரன் வடித்த திருமுருகாற்றுப் படையில் ஒரு காட்சி அடுத்த அலங்கார வண்டிக்கான கருப்பொருளாக அமைந்திருந்தது.

திருப்பாவை தந்த ஆண்டாளும் அதற்கடுத்த வண்டியில் இடம் பெற்றார்.

ஆனை கட்டி

அக்காலத் தமிழகத்தில் பொங்கிய வளத்தினைச் சித்தரிக்கும் வண்ணம் மாடு கட்டிப் போரடித்தால் மாளாது செந்நெல் என்று சொல்லி ஆனைக்கட்டி போரடித்தகாட்சி கொண்ட வண்டி நிஜ யானைகளோ எனக் கண்டார் மயங்கும் வண்ணம் அமைக்கப் பட்டிருந்தது.

அதைத் தொடர்ந்து உயரிய கலைஞர்களால் கிராமி யக்கலை நிகழ்ச்சிகள் நடத்தப் பட்ட நிலையில் அவர்களைத் தாங்கிய வண்டிகள் ஊர்ந்தன.

பண்டைத் தமிழகத்து வணிகம்

மனித இனம் தோன்றியது முதல் நாகரிகத்தை உலகின் மூலை முடுக்குகளுக்கெல்லாம் தனது வாணிபத் தின் மூலம் பரப்பியவன் தமிழன் என்பதை சித்தரிக்கும் வண்டி அடுத்தது. புகாரில் படியால் அளந்து முத்துக்களை அளிக்க அதை பல நாட்டு வணிகர் பொன் கொண்டு வாங்கி கப்பலில் ஏற்றிச் செல்ல யவனர்கள் நிற்பதை எழிலோவியமாக சித்தரித்த வண்டி வந்தது.

மோசிகீரனார்

யாரும் தீண்டத் தகாத முரசு கட்டிலில் களைப்பு நீங்க துயில் கொள்கிறார் மோசி கீரனார் என்ற தமிழ்ப் புலவர். அதைக்கண்ட சேர மன்னன் பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை சினம் கொள்ளாது புலவருக்கு சாமரம் வீசி நிற்கின்றான்.

தமிழ்ப் புலவருககுத் தமிழ் மன்னர் அளித்திட்ட ஏற்றத்தைச் சித்தரிக்கும் இக்காட்சி அடுத்த வண்டியில் இடம் பெற்றது.

கோட்டை போர்

பழங்காலத்தில் தமிழகத்தில் கோட்டை முற்றுகை எப்படி நடக்கும் என்பதை இக்காலத் தமிழ் மக்களுக்கு எடுத்து விளக்கும் அரிய காட்சி இடம்பெறும் வண்டி. அடுத்து வந்தது.

அடுத்த அலங்கார வண்டியில் கோலாட்டம், கும்மி, போன்ற நிகழ்ச்சிகள் நடத்திக் காட்டப்பட்டன.

அடுத்த வண்டியில் கவியரசர் பாரதி, பாவேந்தர் பாரதிதாசன், கவிமணி தேசிக விநாயகம் ஆகியோர் அமர்ந்துள்ள காட்சி கொண்ட வண்டியும் அதை அடுத்து கப்பலோட்டிய தமிழன் வ. உ. சி., விடுதலைக் கப்பலைப் பார்த்தவாறு நிற்கின்ற காட்சி அமைந்த வண்டியும் அதை அடுத்துத் தமிழ்த் தாத்தா உ. வே. சாமிநாதையர், மறைமலையடிகள், திரு. வி. க., ஆகியோரின் உருவங்கள் அமைந்த வண்டியும், தமிழ் மொழியைத் தங்கள் உயிரைப்போல் நேசித்த கால்டுவெல், போப், வீரமாமுனிவர் ஆகிய மேல் நாட்டுத் தமிழறிஞர் உருவங்களைத் தாங்கிய வண்டியும் வந்தன.

பெங்களூர் சுந்தரமூர்த்தி குழுவினரின் புரவி ஆட்டம் மற்றொரு வண்டியில் நிகழ்ந்தது.

தமிழ்க்கொடி

இறுதியில் தங்க முலாம் பூசிய யானை அமைந்த வண்டியில் தங்கத் தமிழ்த்தரணிக்கே உரிய வில், புலி, கயல் சின்னங்கள் அமைந்த தமிழ்க்கொடி பறக்கும் வண்டி வந்தது.

இத்தகைய அழகுக் காட்சிகள் ஊர்வலத்தைக் கண்டவர் கண்ணையும்—கருத்தையும் கவர்ந்தன.

தமிழினம் அன்றும் இன்றும்

1968-ம் ஆண்டு சனவரி மாதம் 3-ம் தேதி முதல் 10-ம் தேதி வரை நடந்த இரண்டாவது உலகத் தமிழ் மாநாட்டை யொட்டி பொதுமக்களும் இம்மாநாட்டில் கலந்து கொள்ள வாய்ப் பளிக்கும் வகையில் தீவுத்திடலில் பூம்புகார் நகர் அமைத்து அங்கு தினமும் சொற்பொழிவுகள், கருத்தரங்குகள், கலை நிகழ்ச்சிகள் ஆகியவற்றிற்கு முதலமைச்சரின் ஆலோசனைக்கிணங்க ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. லட்சக்கணக்கான மக்கள் இப் பூம்புகார் மாநாட்டில் கலந்து கொண்டு இன் புற்றனர், பயனடைந்தனர். மாநாட்டை முடித்து வைத்து உரையாற்றுகையில் முதலமைச்சர் அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் ‘‘தமிழினமே! தமிழா! மயங்காதே! தயங்காதே! உள்ளத்தால் நாம் திண்ணியராகப்பெற்றால் உலகில் எண்ணியதெல்லாம் முடிப்போம்’’ என்று குறிப்பிட்டார்.

உள்ளமெல்லாம் தமிழ் நிறைந்திருக்கும் வேளை—ஊனும் உயிரும் தமிழோடு கலந்திருக்கும் வேளை—எதைப் பற்றிப் பேசினாலும் தமிழைப் பற்றியே பேசிடும் வேளை—எதையும் தமிழோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும் வேளை—இந்த வேளையில் நான் ஆற்றும் பேருரை—பேருக்குத் தான் உரையாக அமையுமேயல்லாது பேருரையாக இருக்கும் என்று நான் நினைக்கவில்லை.

இங்கு பூம்புகாரில் 10 நாட்களாக நாம் கண்ட காட்சி—கேட்ட கருத்துக்கள்—உள்ளத்தில் பொங்கிய எழுச்சியைப் பார்த்த நாம்—நாளைய தினம் இதே உற்சாகத்தோடும்—உள்ள எழுச்சியோடும் இங்கு காணப் போகிறோமா என்றால் காணமுடியாது.

தமிழ் நாதம்

ஏதாவது ஒரு முறையில் இந்த மாநாடு தொடர்ந்து நடக்காதா? பத்து நாள் நிலவிய தமிழ் நாதம் நிரந்தர நாதமாக இருக்காதா? — இந்த மாநாடு போல் எல்லா ஊர்களிலும் மாநாடு நடத்தக் கூடாதா? தமிழ் மக்கள் ஒவ்வொருவருடைய எண்ணத்திலும் தமிழ் எழுச்சி எழச் செய்யக் கூடாதா? என்று அனைவரும் நினைக்கத்தகும் அளவில் பூம்புகார் மாநாடு அமைந்தது.

பூம்புகார் மாநாடு இவ்விதம் அமையும்; இவ்வளவு ஏற்றமுடன் அமையும் என்று நாங்கள் துவக்கத்தில் நினைக்கவில்லை...

மொழிக்காக ஒரு மாநாடு கூட்ட முடியும்; அதற்கு லட்சக் கணக்கில் மக்கள் வருவார்கள்; மணிக் கணக்காக—நாள் கணக்காக உட்கார்ந்திருப்பார்கள் என்று நாங்கள் அவ்வளவு அதிகமாக எதிர்பார்க்கவில்லை.

ஆனால் தமிழ் மொழிப்பற்று எந்த அளவுக்கு இருக்கிறது என்பதை மக்கள் காட்டிவிட்டார்கள்!

மக்களின் இந்த ஆர்வத்தைக் கண்ட வெளி நாட்டார், “எந்தத் தமிழைப் பற்றி ஆராய தமிழகம் சென்றோமோ—அந்தத் தமிழகத்திலுள்ள மக்கள்—எங்களுக்கு முன்பே நெடுங் காலம் தொட்டு ஆராய்ந்து அந்த ஆராய்ச்சியால் அகமகிழ்ந்து—அந்தத் தமிழ் மொழியை ஆவியினும் மேலாக நேசிக்கிறார்கள். தங்களுக்கு இன்பமளிக்கும் எல்லாச் சாதனங்களிலும் உயர்ந்ததாக நினைக்கிறார்கள். தமிழ் மொழியின் மாண்பை எண்ணி எண்ணி மகிழ்கிறார்கள். அந்தத் தமிழுக்கு எந்தப் பக்கமிருந்தும், எவரிடமிருந்தும், எந்த வகையான ஊறு வந்தாலும்—ஊறு வரும் என்று ஐயப்பட்டாலும் தமது இன்னுயிரைத் தந்தேனும் தமிழைக் காப்பாற்ற சித்தமாக இருக்கிறார்கள்” என்று தமது நாடுகளான ரஷ்யாவிலும், ஆஸ்திரேலியாவிலும்—அமெரிக்காவிலும், இங்கிலாந்திலும், இலங்கையிலும், மலேசியாவிலும், இந்தோனேஷியாவிலும், மோரிஸ் தீவிலும், பிஜித் தீவிலும் பேச இருக்கிறார்கள். பேச வாய்ப்பும், உரிமையும் உள்ள இடத்திலெல்லாம் பேச இருக்கிறார்கள்.

இந்தப் பூம்புகார் மாநாட்டில் எந்த வகையில்—எந்த முறையில்—யார் பங்கு கொண்டிருந்தாலும்—வாழ் நாளிலேயே எண்ணி எண்ணிப் பெருமிதம் அடையும் நாளாக இந்த பத்து நாட்களும் அமையும்.

இந்த மாநாட்டில் பெரும் புலவர்களைக் கண்டீர்கள்: அவர் தம் கவியுள்ளங்களைக் கண்டீர்கள். தமிழையும்

HIGHLIGHTS OF POOMPUHAR MEETINGS

1. Thiru P. G. Karuthiruman, Leader of the Opposition party, delivering the inaugural address on 4-1-68.

2. Thiru S. J. Sadiq Pasha, Minister for Public Health, who presided over the Conference of Siddha Systems of Medicine, is addressing the gathering.

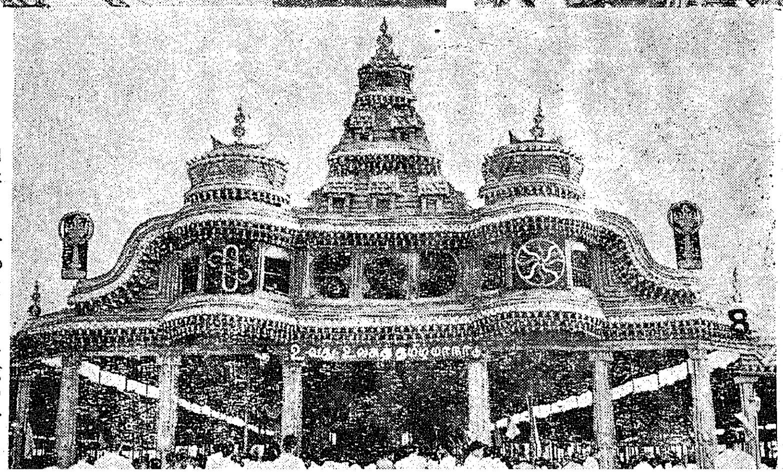

foreign delegate to the Second Tamil Conference is addressing at ting held on 7-1-68.

rumathi Sathiavani Muthu, Minister jan Welfare and Information, who ted at the Poompuhar meeting 68, is addressing the gathering.

ief Justice Thiru M. Anantha-n, releasing a book consisting ns composed by prisoners, to Madhavan, Minister for Co-opera-6-1-68.

6. Thiru C. N. Annadurai, Chief Minister of Tamil Nad, delivering valedictory address at Poompuhar Conference on 10-1-68.

7. A view of the gathering at the valedictory meeting.

8. Front view of the specially erected 'Pandal', where the meetings were held daily from 4-1-68 to 10-1-68 at Poompuhar.

தமிழ் நாட்டையும் பற்றி அவர்கள் பாடிய பாடல்களையும் —பேசிய பேச்சுக்களையும் கேட்டீர்கள்.

உரைவல்லார் பொருள் கூறியதையும், அவர்களது பொருளுரையில் ஓடிய கருத்துக்கும் காலத்துக்குமுள்ள தொடர்பு பற்றியும் கேட்டிருப்பீர்கள் !

ஒரு நாள் தாய்மார்களுக்கென்றே—மகளிர் நாள் என ஒதுக்கப்பட்டது. தாய்த் திருக்குலம் தமிழ் மொழி பற்றி ஆற்றிய உரைகளையும் கேட்டிருப்பீர்கள்.

சேரனும், சோழனும், பாண்டியனும்

இந்த மாநாட்டு மேடையில் சேரன் ஒரு நாள் நின்றிருப்பான் ; சோழன் இன்னொரு நாள் உலவி யிருப்பான் ; பாண்டியன் மற்றொரு நாள் தோன்றியிருப்பான்.

இளங்கோவடிகள் வந்திருப்பார். இலக்கண ஆய்வாளர்கள் வருகை புரிந்திருப்பார்கள் !

பூம்புகார் என்ற இந்தத் திருப்பெயரைக் கேட்ட போதே நம் நினைவு எங்கோ சென்றிருக்கும்.

அன்று எத்துணை சிறப்பாக வாழ்ந்தோம்—இப்போது எத்துணை இடர்ப்பாடுகளில் சிக்கித் தவிக்கிறோம் !

அன்று வளமாக வாழ்ந்தோம்; இன்று வறுமை பள்ளத்தில் வீழ்ந்திருக்கிறோம் !

அன்று உலகத்தார் பாராட்டிட வாழ்ந்தோம். இன்று நம்மிடம் உள்ளதைப் பறிக்க பிறர் வரும் நிலையுமுண்டு ; அதற்காகப் பயப்படாதீர்கள் என்று செட்டி நாட்டரசர் நமக்குக் கூறும் நிலையுனும் உள்ளோம்.

வானத்தில் பால் நிலவு காய்கின்ற வேளை—அந்த நிலவொளி பட்டதால் கவிதா உணர்ச்சி உள்ளத்தில் பொங்கி எழுகிறது ! யாப்புத் தெரியாவிடினும், இலக்கணம் புரியாவிடினும் பால் நிலவொளி மேனியில் பட்டு இன்பம் பெருக்கிய காரணத்தால்—அந்தப் பசுமை நினைவு மாறாத காரணத்தால் கவிதை உணர்ந்து நமது வாழ்வு விளக்காம் தமிழைப் பாடிட நினைக்கிறோம்.

அது முடிந்து இல்லத்தினுள்ளே செல்லும்போது இல்லத்தில் இருக்கும் ஒரே ஒரு விளக்கும் எண்ணெய் இல்லாத காரணத்தால் ஒளி குன்றி அணைந்திட இல்லத்தில் இருள் சூழ்ந்தால் உள்ளம் என்ன பாடுபடும் ?

வாழ்த்தவா ? வருந்தவா ?

வெளியிலே நிலவொளி ! உள்ளே இருள் ; வெளியே உணர்ச்சிப் பெருக்கு—உள்ளே மனம் உடைந்த நிலை ! தத்தளிப்பு ! தவிப்பு !

பத்து நாட்களும் தமிழ் பெருமக்கள் தந்த விளக்கம் கேட்டு வான் நிலவு ஒளியில் தோன்றிய பெருமித உணர்ச்சியை அடைகிறோம்.

நிகழ்காலம் பற்றி நினைக்கும் போது விளக்கணைந்த வீடுபோல் நம் உள்ளம் மாறுகிறது.

உன்னதத் தமிழைப் பெற்ற உங்களை வாழ்த்துவதா ? அத்தகைய தமிழ் இருந்தும் வாழ்வில் வளமடைய முடியாத நிலை குறித்து வருந்துவதா ? எனத் தெரியவில்லை.

ஐம்பெருங் காப்பியங்களும் காவியங்களும் படைத்த தமிழ் மொழியின் அருமை பெருமை நினைத்து மகிழ்வதா? தமிழ் மொழியை விட வேறு மொழி சிறந்தது எனக் கூறும் சிலரும், இருப்பது கண்டு வருந்துவதா ?—எனத் தெரியவில்லை.

தமிழ்ச் சமுதாயம் தமிழ் மொழியின் அடிப்படையில் தான் இயங்குகிறது. இதை உணர்ந்திருந்தாலும் எடுத்துச் சொல்ல முடியாமல்—எடுத்துச் சொல்லும் வகையறியாது நாம் இருக்கலாம் !

ஆனால் தமிழ் வாழ்ந்தால் தான் தமிழர் வாழ முடியும், தமிழர் வாழ்ந்தால் தான் தமிழ்ச் சமுதாயம் வாழ முடியும் என்று நாம் உள்ளூர உணர்ந்திருக்கிறோம்.

அதனால்தான் மொழிக்காக ஒரு மாநாடு என்றால் தமிழாசிரியர்கள் மட்டும்—புலவர்கள் மட்டும்—கற்றறிந்த கவிவாணர்கள் மட்டும் இந்த மாநாட்டுக்கு வரவில்லை. தமிழர் அனைவரும் வந்திருக்கிறார்கள் !

அவர்களே ஒரு கவிதையாக விளங்குகிறார்கள் ; அவர்கள் பேச்சிலே ஒரு பாட்டொலி ; அவர்கள் மூச்சிலே தமிழ் எழுச்சி ; அவர்கள் நடமாடும் போது வீரத் தமிழகமே நடமாடுவது போன்ற ஒரு உணர்வு இங்கே தோன்றுகிறது !

இங்கே ஆடவரும் வந்திருக்கிறார்கள் ; ஆரணங்குகளும் வந்திருக்கிறார்கள் ; இளைஞர்களும் முதியவர்களும் வந்திருக்கிறார்கள். தாய்மார்கள் தாங்கள் பெற்றெடுத்த வெற்றியான குழந்தைகளுடன் வந்திருக்கிறார்கள்.

குழந்தையும் தமிழ் இன்பமும்

தமிழின்பத்தைத் தாங்கள் செவி மடுப்பதோடு—தங்கள் குழந்தைகளுக்கு கருத்து விளங்கினாலும் விளங்காவிடினும் தமிழ் ஓசை இன்பம் அந்தக் குழந்தைகளின் செவி வழி புகுந்து ரத்தத்தோடு ரத்தமாய்—மழலையோடு மழலையாய் மாறட்டும் என்ற நினைப்பில் இடுப்பில் குழந்தைகளுடன் வந்திருக்கிறார்கள் தாய்மார்கள் !

அரும்பும் மலரும் பூத்திடும் பூங்காவை ஓவியமாகத் தீட்ட நினைக்கலாம் ஒரு ஓவியன். அதைக் கவிதையாக்கிடத் துணியலாம் கவி பாடக் கற்றவன். நான் ஓவியவனல்லன்—அதைக் கற்றுத் தேற்றவன். கவி பாடிட நினைப்பிருந்தும் நேரமில்லாதவன் எனினும் உள்ளத்தில் பதிந்ததை என்றும் மறவாமல் நினைவில் வைத்திருப்பவன். ஆகவே, இங்கு நான் கண்ட காட்சியை கண்கள் திறந்திருக்கிற நேரத்தில் மட்டுமல்ல ; கண்கள் மூடி இருக்கின்ற நேரத்திலும் மறக்க முடியாது.

பூம்புகார் என்ற நகரையும்—இந்த நகரில் அந்நாளில் அமைந்த கட்டிடம் போல் பழங்காலக் கோட்டையையும்—இங்கு ஒளிவிடும் ஒளி விளக்குகளையும்—அந்த ஒளி விளக்கையும் மிஞ்சும் வகையில் உங்கள் கண்களிலிருந்து ஒளிக் கிளம்பி அந்த ஒளி விரவி—பரவி நிற்கும் காட்சியும் என் மனதை விட்டு என்றும் நீங்காது !

இந்த உணர்ச்சி எனக்கு மட்டுமல்ல; உங்களுக்கும் இருக்கும்.

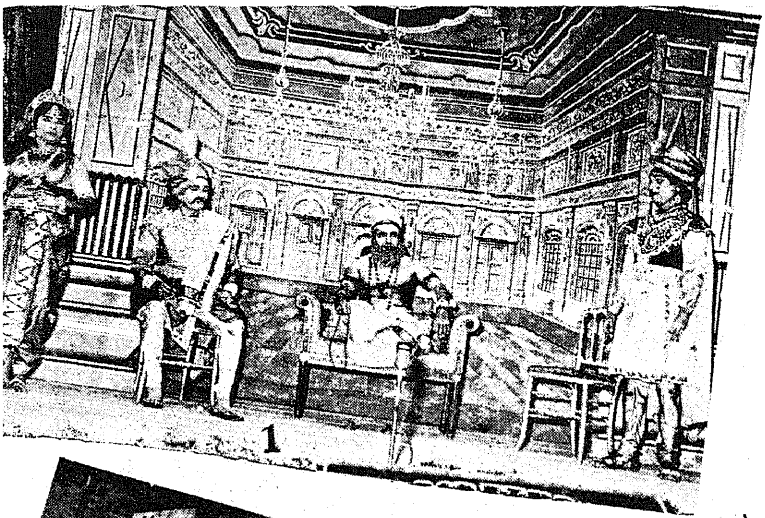

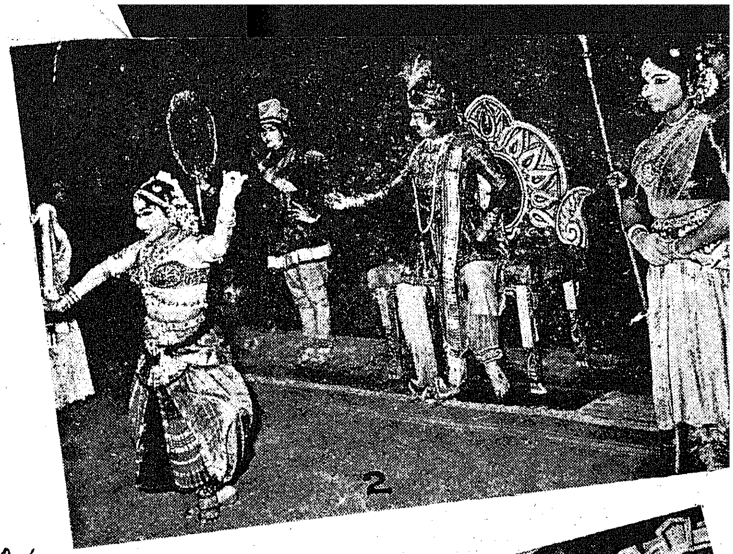

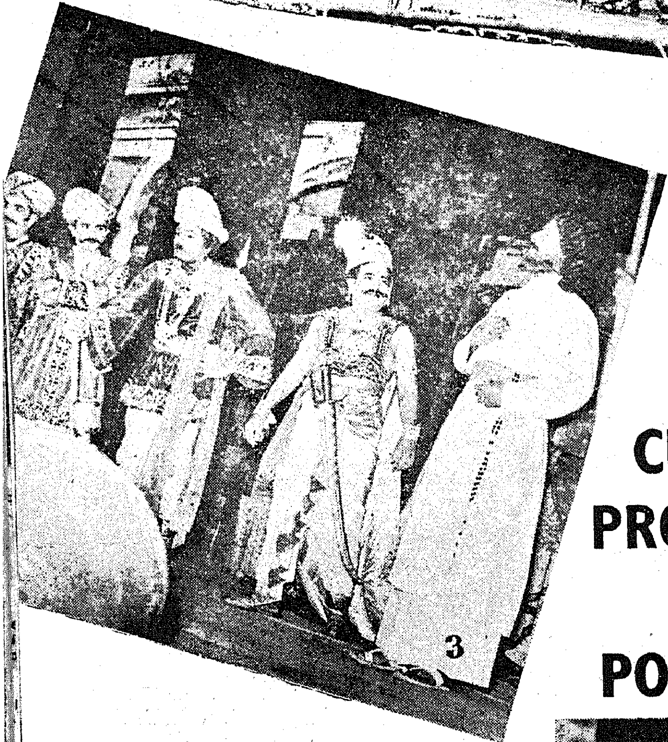

CULTURAL PROGRAMMES AT POOMPUHAR

1. A scene from the drama 'Thuravi (துறவி) staged by the Secretariat Staff on 4-1-68.

2. A scene from the dance drama Kannaki' (கண்ணகி) staged on 5-1-68.

3. A scene from the drama Thamizh Engal Uyir' (தமிழ் எங்கள் உயிர்) staged on 7-1-68.

4. A scene from the drama 'Socratis (சாக்ரடிஸ்) staged on 8-1-68.

5. A scene from the dance drama Kaveri Thantha Kalaichelvi' (காவிரி தந்த கலைச்செல்வி) staged on 8-1-68.

6. A dance performance staged on 6-1-68.

7. A scene from the drama 'Kataha Mutharaiyan' (காடக முத்தரையன்) staged on 9-1-68.

இந்த மாநாடு நடந்த பிறகும் பல மாநாடுகள் நடக்கலாம். ஆனால் அந்த பூம்புகார் மாநாடு போல் ஆகுமோ என்று நீங்கள் கேட்கப் போகிறீர்கள்.

உங்கள் ஊருக்கு ஒரு தமிழ்ப் புலவர் வருகிறார் என்று கூறினால் பூம்புகார் மாநாட்டில் பார்க்காத புலவரா ?—என நீங்கள் கேட்கப் போகிறீர்கள்.

அந்த அளவிற்குப் பூம்புகாருக்கும் உங்களுக்குமிடையே நெருங்கிய உறவை—நீக்க முடியாத பாசத்தை, தமிழ் எழுச்சியை, உணர்வை உண்டாக்கிக் கொண்டுவிட்டீர்கள்.

இன்றிரவு நான் சொல்வதற்காகவாவது கவிதை எழுதத் தொடங்குங்கள்! தமிழ் உணர்வு உள்ளத்தில் உள்ள காரணத்தால் கட்டாயம் கவிதை வரும் !

எல்லாம் கவிதை மயம்

அதை கவிதை அல்ல என்று கூறுவார்கள் புலவர்கள். ஆனால் நான் கவிதை அல்ல என்று கூறமாட்டேன். இலக்கணத்தை அடிப்படையாக வைத்து அதைக் கவிதை அல்ல என்று புலவர்கள் கூறலாம், நான்—உணர்ச்சியை வைத்து அதைக் கவிதை என்கிறேன்!

இன்னும் சொன்னால்—உங்கள் பார்வையே ஒரு கவிதை; உங்கள் பேச்சே ஒரு கவிதை ; உங்கள் கையொலியே ஒரு கவிதை ; உங்கள் வாழ்த்தொலியே ஒரு கவிதை; இங்கே எங்கும் நிறைந்திருக்கும் நாதமே ஒரு கவிதை !

இதைப்பற்றி எந்தக் கவிஞன் முழுதும் பாடிட முடியும்.

அன்றலர்ந்த மலரைத்தான் கவிஞன் பாடிட முடியும். பத்து நாட்களும் மலர்ந்திருக்கும் (மக்களின் முக) மலர்களைப்பற்றி எந்தக் கவிஞன் பாடிட முடியும் ?

ஒரு வெண்ணிலவைத்தான் கவிஞன் பாடிடமுடியும் : கறையேதுமில்லாத இந்த இலட்சக்கணக்கான வெண்ணிலவுகளை எந்தக் கவிஞன் பாடிட முடியும் ? நீங்களே கவிதையாகிவிட்ட பிறகு யார் உங்களைக் கவிதையில் வடிக்க முடியும் ?

புரட்சி நடிகர் எம். ஜி. ஆர். பேசும்போது அழகும்—உள்ள உணர்ச்சியும் உள்ளது கவிதை என்றார். அப்போது நீங்கள் கை தட்டினீர்கள் ! கைதட்டலுக்குப் பொருள் என்ன என்று சிந்தித்துப் பார்த்தேன். அழகும்—உள்ள உணர்ச்சியும் உள்ளவர் எம்.ஜி.ஆர். எனவே அவரே ஒரு கவிதை என்பதால் நீங்கள் கை தட்டினீர்கள் என்பதைக் கண்டேன் !

மீண்டும் அரசாள . . . .

கவிதையின் அளவு கோல் என்னைப் பொருத்தவரை உணர்ச்சிதான் ! அந்தக் கவிதையில் சந்தம் இல்லாது இருக்கலாம்; இலக்கணம் இல்லாது இருக்கலாம். இதை கூறுவதால் கவிதைக்கு இலக்கணம் கூடாது என நான் கூறவில்லை.

ஆனால் இலக்கணத்திற்கும் மேலாக—ஊடாக இணைந்தோடும் உணர்ச்சியும் அழகும் தூய்மையும் நல்ல திறமையும் கொண்டு செய்யப்படும் செயலும் அந்தச் செயலுக்குக் காரணமான சிந்தனையும் ஒரு கவிதையே !

முன்பு மாநிலம் ஆண்ட தமிழர் மீண்டும் அரசாளும் நாள் வருமா ? எனக்கேட்ட பாரதிதாசன், தமிழர் அரசு வரும் என்று தித்திப்பான சேதியைக் கூறினார்.

தமிழர்கள் தங்கள் அரசைப் பெற்றிருக்கிறார்களா ? —என்பது விரிவாக விவாதிக்க வேண்டிய விஷயம். ஆனால் ஒன்றை நீங்கள் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும். தமிழர்கள் தங்களை உணரத் தொடங்கிவிட்டார்கள். தமிழனின் பண்பு—யாருக்கும் தாழ்ந்தவனாக இருப்பதல்ல ; யாரையும் தாழ்த்துவதும் அல்ல.

தமிழகம் உலகின் ஒரு பகுதியாக இருக்கலாம். ஆனால், அது யாருடைய வேட்டைக் காடாகவும் இருந்திட ஒரு நாளும் ஒருப்பட மாட்டோம்.

முன்பிருந்த மன்னர்கள்—அலைகடலை வென்றார்கள் ! நமது வணிகர்கள் நாவாய்களில் ஏறிக் கொண்டு மோரிஸ் தீவுக்கும், பிஜித் தீவிற்கும், மடகாஸ்கருக்கும் சென்று தமிழ் மணம் பரப்பினர் என்று இப்போது ஆராய்ச்சியாளர்கள் அறிவித்திருக்கிறார்கள்.

ஆனால், இந்தச் செய்தியை நமது பழம் பெரும் கதைகள் வெகு நாட்களுக்கு முன்பே கூறியிருக்கின்றன.

தாரணி மெச்ச வாழ்ந்தோம் ஒரு நாள் !

தாரணியிலிருந்து யார்—என்ன—கொடுப்பார்கள் என்று ஏங்குகிறோம் இன்று !

ஞாயிருகத் திகழ்ந்தோம் அன்று,

இருட் குகையில் சிக்கித் தவிக்கிறோம்—இன்று !

தயக்கம் நீங்கவேண்டும்

அதற்காக அந்த ஞாயிறு மறைந்துவிட்டது என்று பொருள் அல்ல ! நமது கண் கொஞ்சம் மங்கலாகி விட்டது, பழுதாகிவிட்டது என்றுகூடக் கூறமாட்டேன்.

மங்கலான கண்களைக் கொஞ்சம் துடைத்து விட்டுக் கொண்டு பார்த்தால் ஞாயிறு தெரியும் !

நாமும் எறிட்டுப் பார்த்து நெஞ்சு நிமிர்த்தி “ ஞாயிறு போற்றுதும் ; ஞாயிறு போற்றுதும் ” என்று இளங்கோ வடிகள் போல் பாடலாம் !

தமிழகம் இன்று தனது இயல்பான மாண்புகளை மறந்து துயில் கொள்கிறது என்றோ மயங்கிக் கிடக்கிறது என்றோ கூறமாட்டேன். தயக்கம் இருக்கிறது என்று தான் கூறுவேன்.

நம்மால் முடியுமா ?—என்ற தயக்கம் நமக்கு இருக்கிறது.

சேரன் வட நாட்டின் மீது படையெடுத்துச் சென்ற போது நம்மால் முடியுமா ?—என்று அவன் தயங்கவில்லை.

சோழன் நாவாய்களைச் செலுத்தி அலைகடலுக்கப்பாலுள்ள நாடுகளை வென்றபோது நம்மால் முடியுமா? என்று அவன் தயங்கவில்லை.

காட்டுப்புறத்தில் தினை பொறுக்கச் சென்ற கிராமத்துத் தமிழ்ச் சீமாட்டியொருத்திமீது புலி பாய்ந்து வந்த போது நம்மால் முடியுமா ? என்று அவள் நினைக்கவில்லை, கையில் கிடைத்த முறத்தால் அடித்து விரட்டினாள்.

காட்டுக்கரசன் ஆயிற்றே நாம் ! இவள் வீட்டுக்கரசி தானே ! என்று நினைத்துப் பாயவந்த அந்தப்புலி “வேலை

எடுக்காமல்—வாளை எடுக்காமல்—குப்பை கொட்டும் முறத்தால் தாக்க வருகிறளே ; இது தமிழ் நாடு அல்லவா ! இது தமிழச்சியின் ஆற்றல் திறம் அல்லவா?" என்று எண்ணி வெட்கத்தால் ஓடியிருக்கும்!—என்றே கருதுகிறேன்.

அன்று தமிழ்ப் பெண்கள் புலியை முறத்தால் அடித்துத் துரத்தினர் !

இன்றும் தமிழ்ப் பெண்கள் நமது பகையை முறத்தால் அடித்து விரட்டத் தயார் எனினும், அந்த முறம் கிடைத்தால் அதை எங்கு விலைக்கு விற்றுக் காசாக்கலாம் எனக் கருதுகிற பகைதான் நமது பகை !

முதலில், நமக்கிருக்கும் தயக்கத்தைப் போக்கும் மாநாடுதான் இந்தப் பூம்புகார் மாநாடு !

தயங்காதே தமிழா! என்று அடிப்படைப் பாடத்தைத் தருகிற மாநாடு இது!

அந்தப் பாடத்தோடு மயங்காதே தமிழா! என்ற பாடத்தையும் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டும்.

மயக்கம் ஏனென்றல் 10 நாட்களாக நாம் தமிழின் பெருமை கேட்டு அந்த மயக்கத்திலே இருக்கிறேம்!

ஆனல் இந்த மயக்கம் கெடுதல் செய்யாத மயக்கம். தமிழன் ஒருவன்தான் இவ்விதம் கெடுதல் தராத மயக்கத்தை—மொழி தரும் இன்பத்தை, மயக்கத்தைப் பெற்றவன். அந்த மயக்கத்திலிருந்தும் நாம் விடுபட்டாக வேண்டும்.

வேலை இருக்கிறது நிரம்ப

ஏனெனில், வேலை இருக்கிறது நிரம்ப ! வேலை இருக்கிறது ஒவ்வொருவருக்கும் ! வேலை இருக்கிறது ஒவ்வொரு நாளும் !

காடு திருத்திட வேண்டும் ! வளம் பெருக்கிட வேண்டும்! வேலையற்றோருக்கு ஒரு வேலை தந்து அவர்களை செய் தொழில் நேர்த்தி கொண்டவர்களாக மாற்றிட வேண்டும்! நிலத்தைத் தோண்டி கனிப்பொருட்களை எடுத்திட வேண்டும் ! சாதாரணப் பொருட்களை மட்டுமல்ல ! வரலாற்றுப் பொருட்களையும் தோண்டி எடுக்க வேண்டும் !

தூர்ந்து போன துறைமுகத்தை சீர்திருத்தி—அவற்றிலிருந்து தமிழ் நாவாய்களை—கப்பல்களை—செலுத்தியவாறு தமிழகத்து மாலுமிகள் தமிழ்க் கவிதைகளை இசைத்துக் கொண்டு செல்லவேண்டும்.

வானத்தில் பறக்கும் புள்ளினம்—வேறு பக்கம் பறந்து கொண்டிருப்பினும் இனிய கானத்தில் ஈர்க்கப்பட்டு கப்பல் இருக்கும் திசை நோக்கி வரும்.

கப்பல் மீது புள்ளினம் சிறகடித்துப் பறப்பது—கப்பலுக்கு வானக்குடை விரித்தது போல் அக்காட்சி அமைய வேண்டும்.

தமிழரின் இசையை அந்தப் புள்ளினம் கேட்டு அவை பாட—புள்ளினத்தின் பாட்டை இவர்கள் பாட வேண்டும்.

"பறவைகளாகிய எங்களுக்குத் தூய உள்ளம். ஆகவே நாங்களும் தமிழினம்தான், உயர உயரப் போகிறேம். இதுதான் தமிழன் மாண்பு. ஆகவே நாங்களும் தமிழினம்" என்று கூறிட வேண்டும், அந்தப் பறவைகள் !

இந்த நாளை எண்ணித்தான் பார்க்கிறேம். எண்ணியது நடக்கும் நாம் திண்ணியராகப் பெற்றல்—என்று வள்ளுவர் கூறுகிறர்.

வள்ளுவரின் வாய்மொழியை நாவலர் போல் மிடுக்காகக் கூறிட என்னல் முடியாது எனினும் பிழிந்தெடுத்ததை உங்கள் முன் தெளிக்கிறேன்.

உலகத்தில் நாம் எண்ணியது நடக்கும்—நாம் திண்ணியராகப் பெற்றல் !

திண்மை பெறுவோம்

தயங்காதே தமிழா ! மயங்காதே தமிழா! என்ற பாடங்களோடு தமிழர் திண்ணியராகவும் வேண்டும் ! அவ்விதம் திண்ணியரானல் உலகில் அவர் எடுக்கின்ற காரியங்கள் அனைத்தும் முடியும் என்ற நம்பிக்கையை—நாதம் நிறைந்த பாடத்தைப் பெற்றல் நம்மை உலகிற்கு அறிவிக்கும் நாளும் வரும் !

அந்த உறுதியைப் பெற பழம்பெரும் காப்பியங்களில் ஒன்றன சிலப்பதிகாரத்தின் தலைவி கண்ணகியைப் பார்த்தால் தெரியும் !

நீதி கேட்டு கண்ணீர் உகுத்தவாறு கையில் காற்சிலம்போடு அரசவை சென்று வாயிலோனை அழைத்து—அறிவு அறை போகிய அரசனே—என நெடுஞ்செழியப் பாண்டியனையே அறைகூவி அழைத்தாள் ! உள்ள உறுதி இருந்த காரணத்தால்.

இத்தனைக்கும் அவள் கணவனை இழந்த காரிகைதான்! ஆனல் கணவன் இறந்தான் என்றதும் அழுது புலம்பாமல் இன்னும் சிறிதுகாலம் பிழைத்திருக்கலாம் ; மறுவாழ்வு வாழலாம் என்று நினையாமல் நீதிக்குப் போராடிய சோழவள நாட்டின் பத்தினித் தெய்வம் அல்லவா கண்ணகி ?

கணவனை இழந்தபோதும் அவன் பெயருக்குமட்டும் மாசு சூழ்ந்திட விடமாட்டேன் என வஞ்சினம் பூண்டு அரசவை சென்று—அறிவு அறை போகிய மன்ன—என்று முரசறைந்தாளே—அந்த தமிழினத்தின் பத்தினித் தெய்வம் தரும் வீர உணர்ச்சி நாம் பெருத காரணம் என்ன ?

இதைத்தான் கடற்கரையில் கண்ணகியின் சிலை திறந்த காட்சியும் மாட்சியும் நமக்குப் போதிக்கிறது ?

சென்று வருக, வென்று வருக

கணவனை இழந்த ஒரு பெண்—அறிவைத் தவிர வேறென்றும் துணை இல்லாதவள்—மன்னனையே பார்த்து "அறிவு அறைபோகிய மன்ன!" என அழைக்கும் அந்நாள் உணர்ச்சியை—எழுச்சியை நாம் மீண்டும் பெறவேண்டும்.

நாம் உலகிற்குத் தர முடிந்தது இந்த அறிவுச் செல்வத்தைத்தான் ! அது தான் கொடுக்கக் குறையாத செல்வம் !

இந்தப் பத்து நாட்களாக கண்ட எழில்மிகு காட்சிகளையும், உலாவையும், விழாவையும், அதனல் ஏற்பட்ட அகப்பொலிவையும், முகப்பொலிவையும் ஊரெல்லாம்—நல்லோர்க்கெல்லாம் எடுத்துச் சொல்லுங்கள்.

எல்லோருக்கும் எடுத்துச் சொல்லுங்கள்—அதில் நல்லவர்கள் ஆனலும் ஆகலாம்.

இத்தகைய நற்செய்தியை எடுத்துச் செல்லும் திருத்தூதர்களாய் நீங்கள் சென்று வாருங்கள்—வென்று வாருங்கள்—தமிழகத்திற்கு வளம் சேர்த்துத் தாருங்கள்.

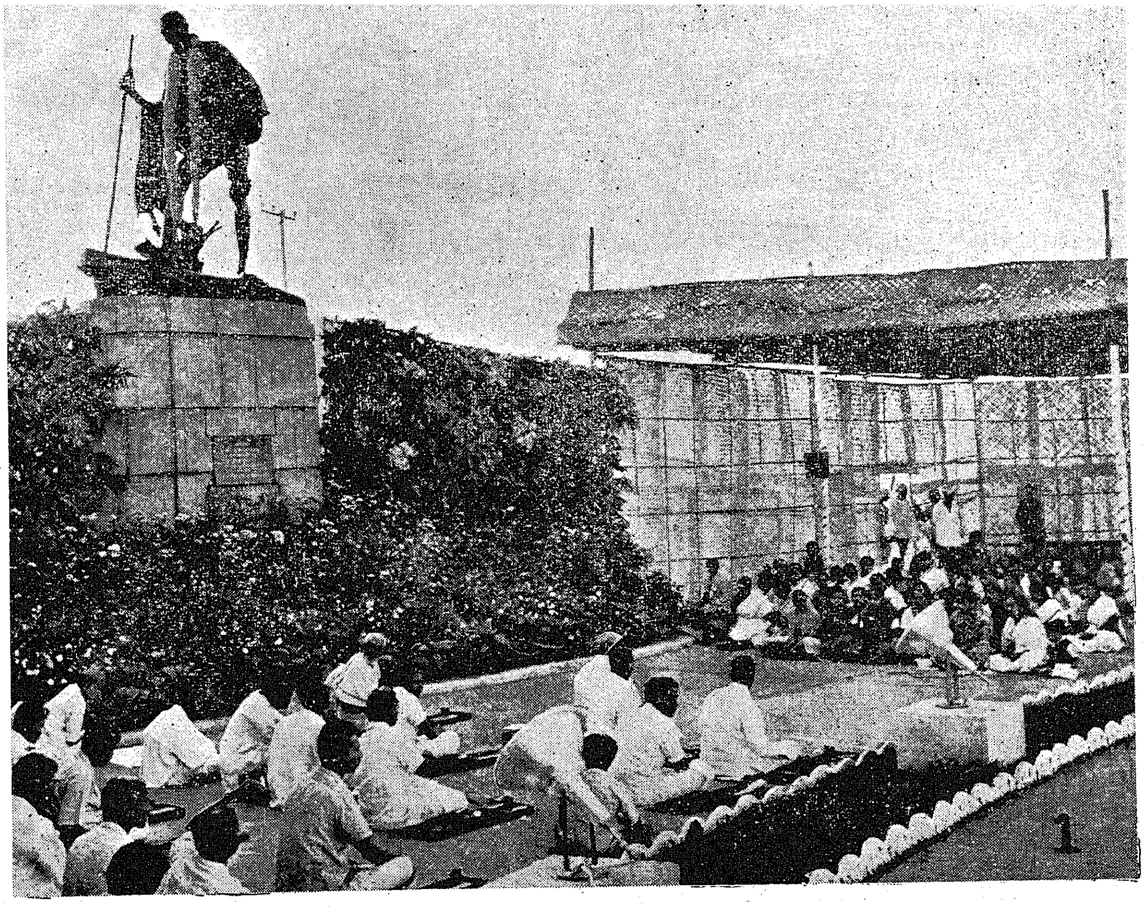

SARVODAYA DAY

1. Mass spinning and prayer near Gandhi statue at Marina on Martyrs' Day the 30th January 1968.

2. The Secretariat staff paid homage to the Father of Nation by observing two minutes silence at a special gathering at parade grounds at 11 a.m. on Martyrs' Day.

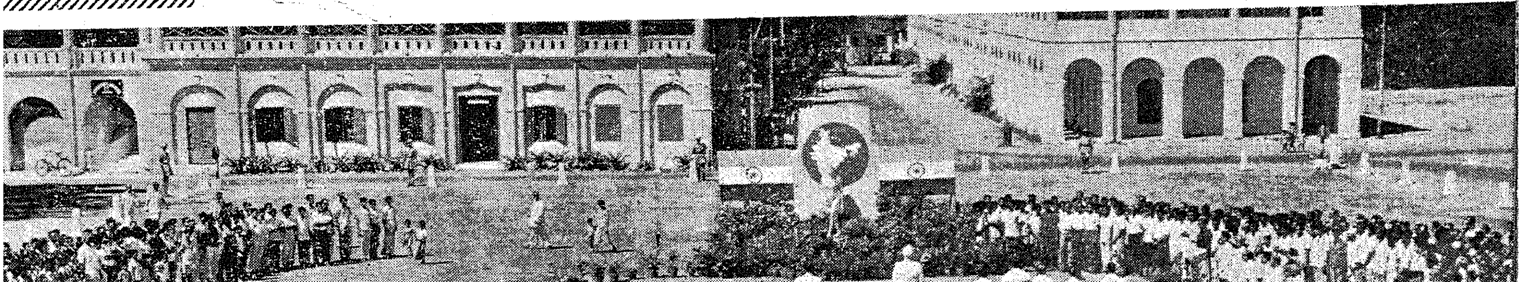

LANDMARKS IN THE HISTORY OF TAMILNAD

THIRU K.K. PILLAY,
University of Madras.

Who were the Tamils of old ? Where they the autochthons of South India ? Or, did they immigrate from outside ? These questions have been frequently asked; but decisive answers to them are yet difficult to be given.

That the South Indian Peninsula constitutes one of the earliest regions inhabited by man is a fact accepted by geologists and ethnologists. There is the possibility of a vast stretch of land having extended to the south and east of it. The so-called Lemurian continent might well have existed in the dim past. But it is doubtful whether at such an early age the fully developed man had begun to occupy that region. The theory advanced by Yuri Reshetov, the Russian geographer and anthropologist, in his recently published book, 'The Nature of the Earth and the Origin of Man' is well worth consideration in this context. He does not speak of the Lemurian continent as such, but thinks that the early people of the Indian sub-continent and Indo-China migrated through sea to regions like Australia and the Bahrein islands no less than 18,000—20,000 years ago. It is, however, too soon to build theories based on these postulates before they are indubitably proved.

Home of the Tamils

There is no doubt that in much later times, say, in the Neolithic age, South India could have become the home of the ancestors of the Tamils. But had they come from outside ? The urn-burials and the pottery discovered at the pre-historic burial site in Adichanallur on the banks of the maraparani deserve more systematic examination at the hands of archaeologists than it has received so far. Among the funeral furnishings on this site are found gold diadems and mouth-pieces along with household articles and utensils. The gold mouth-pieces are embossed with ornamental geometrical designs. Similar mouth-pieces have been found in tombs of Cyprus of the late Bronze age. In Gerar at Palestine, gold frontlets similar to the Adichanallur diadems have been discovered, which are assignable to about 1,200 B.C. More striking is the fact that among the tombs in Palestine a trident of iron has been found, similar to those at Adichanallur. Apparently, the worship of Murugan seems to have been in vogue in some regions of Western Asia. These remarkable discoveries suggest that either the Tamils might have emigrated from Western Asia into South India, or that batches of early Tamils might have gone thither, probably for purposes of trade and settled down there. Since Muruga worship has continued through the ages in South India and not in Palestine, the latter hypothesis seems more acceptable.

Invaluable treasure

But the Sumerian affinities with the so-called Indus Valley Culture seem to lend support to the view that a large-scale migration from Western Asia into India might have taken place in the 3rd millennium B.C. However, the suggestion of various possibilities does not amount to a categorical assertion one way or the other. More decisive evidence has to be awaited before final conclusions can be formulated.

There is the persistent view upheld by certain archaeologists and linguists that the original home of the entire Dravidian peoples was Western Asia, that they first came and occupied the Indus Valley and that they subsequently spread to several parts of India, including the extreme south. This hypothesis receives some support from the presence of certain Dravidian words in the Rig Veda. In this connection it must be noticed that a certain measure of resemblance between the relics of the Indus Valley Civilisation and those of the Early Tamils are traceable, although the conclusions of Fr. Heras regarding the similarity of the two scripts still await confirmation. On the other hand attempts have been made to ascribe the Harappan culture to an earlier wave of Aryan immigration. But there are fundamental differences between the two. In fact, speculations on the basis of inconclusive date cannot be scientific. We have to await the decipherment of the script of the Indus Valley inscriptions before a convincing answer to this difficult question can be provided.

A safe starting point is the invaluable treasure of Tamil literature belonging to the sangam age. It is now firmly established that the bulk of the surviving classics of the sangam belongs to the early centuries of the Christian Era. But a controversy regarding the number of the Academies remains unsettled. It is easy to dismiss the account provided by the commentary to the Irayinar Ahapporul as a figment of the author's imagination. But, on the other side, the persistent

tradition about the earlier Sangam works which are now lost, as well as the legends about the two deluges of the sea recorded in the Ceylonese chronicles suggest that the existence of two earlier Sangams is not a myth. For the attainment of high literary standard in the 1st century A.D. there should have been a development of the literature for some time prior to it. True, the fantastic periods of duration of the Sangams and the incredible legends associated with the Academies are mythical; but the fact of three academies having existed in the past does not deserve to be summarily dismissed as baseless.

Nor can it be held on the basis of early Brahmi inscriptions that the Tamil language was not well developed in the 2nd century B.C. as has been asserted by an historian. The epigraphs themselves are far too short to permit of any deduction regarding the linguistic attainment of the Tamils of that epoch. Some Tamil and Prakrit words are found jumbled together in these inscriptions which record the donation of caves to Buddhists and Jains from outside. Equally invalid is the contention of the same writer that the pre-Aryan Tamils possessed only a rather 'primitive and poorish culture'. The literary standard attained by the Tamils of the 1st century A.D. if not of an earlier period, runs counter to that view.

The Sangam age

It has to be observed that the advent of the Aryans into the extreme South did not take place much earlier than the 5th century B.C. The oldest Sangam poems show little trace of Sanskrit influence. It is only with the lapse of time that Sanskrit words and ideas penetrated into the warp of Tamil literature. By the time that some of Kilkanakku works appeared, the result of the inflow of Aryan language had increased.

A vivid picture of the civilisation of the Tamils during the early centuries of the Christian Era is gleaned from the Sangam classics. The particular word 'Sangam' was of later origin; it must have flourished under an earlier designation like 'Avai' or 'Kudal'. Politically, there were the three kingdoms of the Chera, Chola and Pandya, seven Vallals and other minor chieftains. The monarchies in particular must have attained a considerable stage of political development much earlier than the 1st century A.D. The Hathigumpha inscription of Kharavela, belonging to the 1st half of the 2nd century B.C. speaks of a league of Tamil States, which was 113 years old at the time of the inscription and had been a menace to the Kalinga kingdom for some time past. Obviously the Tamil kingdoms had attained a certain measure of strength and efficiency even before the 3rd century B.C.

The Kings and chieftains often engaged themselves in mutual warfare, but in respect of their duties they were actuated by certain well-recognised ideals and moral principles suited to the age. The concern for the welfare of the subjects weighed greatly with the monarchs. The advent of the Aryans exerted a considerable influence on the kings and their conduct, because the newcomers soon occupied an important position at the royal courts. On the whole, the Sangam age was conspicuous for social stability and literary progress. It was characterised by unconventional simplicity.

The intruders

About the 4th century A.D. there was a cataclysm in the Tamil country, and the glory of the Sangam age suffered a severe set-back. The Kalabhras, as these intruders have been called, spread distaster and ruin, and the Tamil kings seem to have failed in their resistance to them. The Velvikkudi inscription of the 9th century reveals how the wicked invaders had caused disorder in the country. Who these Kalabhras were, it is not known. It is generally believed that they were a fierce tribe belonging to some place in the north of Tirupati. They appear to have been converted to Buddhism prior to their advent into Tamilnad. A state of chaos prevailed until the end of 6th century A.D. when the Pandyan King, Kadumkon put an end to the Kalabhra rule and revived the Pandyan power.

Almost about the same time the Pallavas emerged as a strong power under the illustrious Mahendravarman I (580–630 A.D.). The origin of the Plallavas is another unsettled problem. But every thing considered, they seem to have been of a non-Tamil stock. In all probability they were successors of the Satavahanas and they hailed from the Andhra country. They contributed considerably to the development of Sanskrit literature. Besides, they beautified their capital Kanchi as well as Mahabalipuram with admirable works of art.

The Chola revival

The Chola revival under the Vijayalaya line constitutes the next important epoch, politically and culturally. An empire of considerable extent and strength was established by Raja Raja I and his equally famous son, Rajendra I. Not only did they succeed in acquiring a substantial empire in South India but undertook successful expeditions in North India and in South-East Asia. The surnames, 'Gangaikonda' and 'Kadaramkonda' are indicative of these facts. But the abiding contribution of the Cholas is the establishment of a harmonious culture built on the foundations of Tamil and Sanskrit bases. The temple became, more than ever before, the pivot of the religious, social and cultural progress.

Though the Chola power received a fresh increase of strength under Kulottunga I (1070–1118 A.D.) and his successors, it became enfeebled in the 13th century, and as a consequence of domestic disruption, it declined.

In the void created by the decline of the Cholas, the Pandyas stepped in. In the 13th century Jatavarman Sundara and Maravarman Kulasekhara elevated the Pandyan power to primary in the South. They, too, were ardent patrons of culture and religion. Generous benefactions to temples appeared during their reigns. Though the later Pandyas continued to exercise benign rule down to the 18th century, their political sphere of power was restricted to the extreme south, round about Tenkasi. Some of the later Pandyas rendered signal service to the cause of Tamil literature and the fine arts. At Madurai, the traditional capital of the Pandyas, the reign of Kulasekhara Pandya witnessed the rise of a war of succession between his two sons. It was about this time that Malik Kafur, Alauddin's General, undertook a plundering expedition (1311), sacked several places and carried rich booty with him. The Pandyas at Madurai failed to recover their authority, and consequently confusion prevailed. There followed a more organised invasion of the Tughlaks, and it led to the establishment of a Sultanate of Madurai under the supreme authority of the Delhi Sultanate. Though after a time the local governor assumed independence of Delhi, he maintained power but for a while only, because Kumara Kampana, the Vijayanagar General, attacked and defeated Muslims there and established the supremacy of Vijayanagar. But the authority of Vijayanagar over the Tamil country was nominal. The Pandyan power was restored at Madurai; however, the kings were not able to maintain effective authority over the entire Tamil country. Local risings disturbed the peace of the land, and in the reign of Achyuta Raya (1529-42) there arose a formidable rebellion in the Tamil country, aided by the Tiruvadi of Kerala. The rising was, however, suppressed, and the Pandya was restored to power. Another rebellion in the time of Sadasiva Raya (1542-76) arose; but history repeated itself. The Tiruvadi and the other rebels were vanquished, and the Pandya was restored. Vijanagar Generals extended a liberal patronage to temples in the South during the course of their expeditions. After the epoch-making battle of Talikotta the governors of Jinji, Thanjavur and Madurai became independent Nayaks in their respective regions.

The Nayaks

The Nayaks carried on the local governments satisfactorily for a time, though wars with the neighbouring chieftains were not infrequent. It must be said to their credit that invariably they became enthusiastic patrons of art, architecture and other fine arts. Construction of new temples as well as the embellishment of older ones were undertaken under the discerning patronage of the Nayaks. Tirumalai Nayak was an outstanding patron of fine arts. The famous Tirumala Nayakkan palace and the Lily tank are some of his tributions in addition to his beautification of certain brated temples.

The importation of an element of Telugu population into Tamilnad occurred during the period of the Nayaks. Not only were certain colonies founded in places like Srivilliputtur, but in almost all important villages and towns, groups of Telugu colonists were imported and settled. In course of time they became naturalised Tamilians though they continue to use their mother tongue in a corrupted form for purposes of domestic communication.

The Muslim contact which began in the time of Alauddin Khilji and Muhammad bin Tughlak led to the establishment of certain local governorships which lasted but for a short while. Tipu's invasions in the 18th century contributed to the conversion of a considerable section of the populace. But the Muslims of the Tamil country have always cherished Tamil as their mother tongue, and during recent times, some notable poets and writers in Tamil have adorned their ranks.

The British Power

A word about the Maratha kings of Thanjavur is needed. Sivaji's expedition in 1677 to the Carnatic led ultimately to the creation of a Maratha principality in Tanjavur, which continued to exist with various fortunes till it was annexed by Dalhousie in 1855. Some of the Maratha kings like Tulaja patronised literature and fine arts. In particular, Raja Sarfoji, who had studied under the Danish Missionary, Schwartz, became an enlightened ruler and collected rare and valuable books, manuscripts and paintings and preserved them in the famous Saraswathi Mahal Library.

Meanwhile, the 17th century saw the advent of the English, Dutch and French. But after a time the Dutch transferred their centre of activities to South-East Asia. The English concentrated on their commerce; but the intervention of the French in local politics led the British to follow them in the game. Their rivalry ended in 1763 with the fall of Pondicherry into the British hands. The French settlers in Pondicherry and Karaikkal have in a way contributed to the permeation of the French language, literature and culture among certain sections of the Tamils in these places.

Slowly but steadily the British worked up their way. The Nawab of Carnatic was unable to maintain his power against the British. He became heavily involved in debt, and moreover, his complicity with Tipu provided the pretext for the British assumption of the Carnatic. With the defeat of Tipu, Dindigul, Salem and Coimbatore were annexed. The Tamils of the South put up a stout resistance at places, but it was hardly well organised. The names of Kattabomman and the Marudu Brothers are foremost among those who opposed the new power. Though it is too much to claim that they were inbued by lofty ideals of nationalism and patriotism, they were doughty champions of their personal and communal

rights, and they deserve to be remembered for their bold resistance, despite its short lived character. The able Governor-General, Lord Wellesley, was able to complete the annexation of Tamilnad, and the Madras Presidency was created in 1802.

During the course of the 19th century the new system of administration was introduced by the British. The English language assumed importance, and Tamilnad was quick to take advantage of the new set-up. In the 20th century patriots like Bharati and V.O.C. appeared and kindled the national awakening. Though on the one side the Tamils envinced their practical acumen by working the Dyarchy introduced in 1919, the nationalist leaders kept aloft the banner of revolt. With the grant of independence of 15th August 1947, Tamilnad like the rest of India, became free. The States Reorganisation Commission settled the boundaries of Tamilnad and in spite of certain disabilities, commandable progress has been made by the Tamils during the past few decades.

Vital aspects of history

It need hardly be repeated that History is no longer the chronicle of kings and queens, wars and treaties. The life of the people through the ages is the most important aspect of history. Their social and economic conditions, religion and philosophy, art and architecture constitute the really vital aspects of history.

Though the Tamils have lived in Tamilaham for long, atleast from the Neolithic age, they seem to have evolved a settled and progressive life from some time prior to the Sangam epoch. The people living in the five natural regions of Kurinchi, Palai, Neydal, Mullai and Marudam pursued occupations suited to the respective tracts. The occupational distribution was not too rigid and a change over from one region to another was not too difficult.

A happy and contended life was the order of the day. Agriculture was the main occupation, though trade and industry also developed soon. Internal trade was brisk, but more striking was the development of sea-borne commerce, probabl yearlier than the 7th century B.C. Trade with foreign countries led to the interchange of certain social habits and customs and occasionally to the settlement of certain outsiders in Tamilaham.

The increased development of trade and the inflow of wealth promoted the rise of cites and ports. Urban life must have become fashionable in certain places, but the bulk of the people lived the simple unsophisticated life of villagers.

The faint beginnings of the hoary caste system are discernible in the Sangam classics; but it cannot be said that the fourfold classification had emerged on an organised scale during that epoch. No doubt, brahmins appear on the scene. But the Kshatriyas and Vaisyas are not discernible as distinct castes; the duties traditionally associated with them were discharged by various classes of people. Moreover, the functional distribution had by no means become rigid. Apparently there occurred a blending of the occupational basis with the northern Varnashrama system. In this connection it is noteworthy that a poem in the Purananuru says that there is no caste or tribe except the Tudiyar Panar, Paraiyar, and Kadambar. This is attempted to be explained as a reference only to the martial communities of the land. But it does not seem too much to consider them as the only four indigenous communities, then uninfluenced by the later caste system. By the age of the Epics, the caste distinction, with its concomitant features of untouchability and unapproachability, had appeared, as may be seen from the reference in the Silappadikaram to the goldsmith walking at a distance from the thoroughfare used by people of the higher castes.

As time passed, more brahmins flowed into Tamilnad; they received patronage at the hands of kings and nobles. With their advent the religious rituals became more important and elaborate. The growing rivalry of Jainism and Buddhism with Hinduism was partly responsible for the stiffening of the caste differences. The Bhakti movement of the 7th and 8th centuries witnessed a placid acceptance of the caste regulations.

Learning

Learning was yoked with religion. The result was that learning became a monopoly of the higher classes, particularly of the highest. It was possible to acquire a knowledge of the three Rs by many sections but there were multitudes who did not avail themselves of it. Education was governed by occupation no less than by caste. The lower castes were consigned to menial work, and there was no scope of intellectual or cultural development on their part. It is noteworthy that a democratic approach to education was not developed until very recent times.

Women had considerable freedom as well as scope for learning in the Sangam period. There were some poetesses too. But there occurred a gradual deterioration in the position of women, particularly from the medievel times. Early marriage was unknown in the Sangam age. Marriage had, however, become sanctimonius with the tying of the Tali. The ceremony became more elaborate by the age of the Silappadikaram Sati was not common, though some instances are known. Monogamy was the general rule, but persons in affluent positions often took to polygamy. Through the ages feminine modesty was a feature of Tamil society. From the time of Raja Raja the Great the institution of Devadasis was introduced on an organised scale. Attached to temples, they were dedicated to service there. Right

through the medieval period they were found to be sincere in their devotion to temples, and several of them had bestowed lands and gifts on various shrines. It is only from about the 16th century that there occurred a gradual degeneracy in their moral standards of conduct.

By and large the social life of the Tamils has not undergone radical changes from times of old. The family tie has always been strong. Through the ages the authority of the head of the family has been respected. The joint family system had come into vogue but it was not unusual for youngsters setting up their independent household after marriage. In recent times the joint family system has shown signs of a break-up, consequent on the migration of educated members of society to towns and cities in quest of urban employment, particularly in the learned professions.

Perhaps the earliest form of religion started with the worship of deceased heroes. Hero-stones of the prehistoric epoch testify to this. In the Sangam age the worship of several deities including Siva and Muruha was common. Several Aryan deities like Indra and Varuna had entered the pantheon. Efforts of some researchers to prove that Siva and Muruha were also Aryan deities at the outset seem to be as unconvincing as those of others who contend that Varuna and Indra were originally Tamilian Gods.

Imported practices

In the Sangam age itself, sacrifices, rituals and ceremonies of the Aryan pattern had appeared, though in the remote villages, the worship of the pre-Aryan deities in the traditional manner has continued, often side by side with the imported practices.

The Brahmi inscriptions in the extreme South indicate the advent of Jainism and Budhism, perhaps by the 3rd centruy B.C., if not earlier. But it is doubtful whether they had spread extensively in the Tamil land before the 3rd or 4th centruy A.D. With the onrush of the Kalabhras, Buddhism enjoyed royal patronage. Both Jainism and Buddhism seem to have spread over a considerable part of Tamilaham, including the Chera country, by the 5th and 6th centuries A.D. Indeed it was their increased popularity that provoked the growth of the Bhakti movement.

The beginnings of the Bhakti cult are traceable to the 3rd or 4th century A.D., though it blossomed into full vigour from the 7th century A.D. The peregrinations to sacred temples and the array of inspired songs of the devoted Saiva Nayanmars and Vaishnava Alvars belong to this epoch. Tirunjnana Sambandar, Trunavukkarsar, and Sundaramurti, the celebrated Devaram Trio, were the principal leaders of the Saivite Bhakti movement. The date of the illustrious Manikkavagar is acutely disputed. But weighing all the able pieces of evidence it appears that he has to be ned to the 9th century A.D. Both the Devaram and the Tiruvachagam are remarkably simple in language, but are full of devotional fervour. The influence that they have exercised over the Saivites through the ages cannot be exaggerated.

About the same time the philosophic aspect of Saivism was developed by the great Sankaracharya. Primarily arising as a counterblast to Buddhism, his philosophy lays emphasis on monism. He reorganised the ascetic order of Hinduism on the Buddhist model, and he contributed to the revival and stabilisation of Saivism throughout India.

Vaishnavism

Correspondingly Vaishnavism also made a popular appeal through the Alvars and Acharyas. They, too, laid emphasis on simple, but whole-hearted devotion and flooded the land with songs of deep fervour. The Vaishnava Bhakti movement began earlier than its Saivite counterpart. Poygai Alvar, Bhudattalvar and Peyalvar were the earliest among the Vaishnava leaders of the Bhakti school, and although their exact dates are difficult to be determined, the available evidence indicates that they appeared about the 4th or 5th century A.D. Tirumalisai of the 7th century A.D., Tirumangai of the 8th, Periyalvar and Andal' Kulasekara and Nammalvar, more or less of the 9th century were among famous leaders of the Bhakti movement on the Vaishnavite side. The Vaishnava philosophy was greatly developed by Ramanuja of the 11th century, the counterpart of Sankara of the 9th century and Madhva of the 13th century. Ramanuja propounded the philosophy of Visishtadvaita which reconciled devotion to a personal God with the philosophy of the Vedanta. It is not always realized how Ramanuja, in his liberality of outlook, was far ahead of his times. He laid stress on the universality of Bhakti irrespective of caste. In a sense Ramanuja may be considered as a precursor of Gandhiji who fought for temple entry for the untouchables, because Ramanuja arranged that the untouchables should be admitted for worship in some important temples on one day in the year.

Greatest gifts

The Tamil Saiva Siddhanta philosophy had its roots in the Tirumandiram of Mamular which appeared earlier than the 9th century A.D., but witnessed its stupendous development under Meykandar, a Vellala devotee of the 13th century. His Sivajnana Bodham, containing the essence of his philosophy, expounded the relations of God, matter and soul. The Mathas, like the temples were responsible for the development of philosophy as well as popular devotion. It has been rightly held that the Temple and the Matha are the greatest gifts of medievel Tamilaham to Hinduism.

Jainism, more than Buddhism, had a considerable hold in the southern regions of Tamilaham, and has had a pronounced share in the development of Tamil literature.

Even now several Jains continue to flourish in South Arcot, although they are externally indistinguishable from the neighbouring Hindus.

There is a good sprinkling of Muslims, particularly in the North Arcot, Thanjavur, Tirunelveli and Kanyakumari districts. A few are descendants of early Arab settlers, but most of them were convert at various stages. Quite a large number of the Muslims of Tamilnad were converts of the time of Tipu. The labbais and Marakkayars, as they are called, are remarkably Tamilian in their affiliations. There is usually a healthy spirit of concord with the neighbouring Hindus. Some of them visit the adjoining Hindu shrines and occasionally offer coconuts to the local Ganapthi temples praying that their wishes be fulfilled. Hindus, too offer prayers to tombs of Fakirs in places like Nagore Tirupparangunram and Vaniyambadi. Several Hindus believe that pious Muslims, emerging from prayer at the Mosque have the rare gift of healing ailing patients whatever their religion. It is unquestionable that Tamilnad has always witnessed generally a much more cordial relationship between Hindus and Muslims than anywhere else in India.

Christianity

Christians, too, have constituted a respectable number in Tamilnad from an early time. There is the oft-repeated tradition of the visit of St. Thomas to San Thome in Madras in the 1st century A.D., and his conversion of many people to Christianity. It is notable that Marco Polo of the 13th century speaks of the martrydom of St. Thomas on the Mount, now knownafter him. A systematic conversion to Christianity appeared from the time of St. Francis Xavier. The Portugese, Dutch, as well as the French and English have played a part in founding and encouraging Missions in several parts of South India, particularly in Tiruchirappalli and farther south. Great devotees and religious leaders like Robert di Nobili and Father Beschi are outstanding Churchmen who have made history in Tamilnad by their unstinted work no less than by their nobility of character. The Christian Missionaries have rendered enormous service in the cause of education during the past few centuries, and several institutions have continued to provide education to an increasing number of people. Nor can it be ignored that the lives of many downtrodden souls in Tamilaham have been improved vastly, though as in all such cases certain drawbacks could always be indicated.

The glory of the early Tamils rests on the legitimately famous Sangam literature. It does not seem to be wild fantasy or wishful thinking that several of the old Sangam works must have been lost beyond recovery. The antiquity associated with such works as well as the very totally inadequate means of preserving them can easily account for their loss, and at least in part, if not in whole, the description of the commentator of the Irayinar Ahapporul in this matter seems to be based on truth.

However, the student of history can have no compunction in assigning the extant Sangam works to the early centuries of the Christian Era. The distinctive feature of the Sangam literature is its consicuously realistic character, attuned to, and vividly portraying the simple, but elegant life of the early Tamils. The earliest stratum is essentially the product of Tamil genius, though in course of time Sanskrit influence also contributed its share. It is remarkable that a good number of Northerners betook themselves enthusiastically to the promotion of Tamil literature and several of them have made notable contributions to it. The view that Kapilar, a celebrated brahmin poet of the Sangam age, composed the Kurinchipattu with the express purpose of impressing the beauty of Tamil to the Aryan King Brihadattan is revealing and is of no small significance.

The enumeration and classification of the Sangam works have also encountered difficulties. The tradition views that among the extant works the Tolkappiyam belongs to the Second Sangam and that the Pattupattu and Ettuttogai, as well as the Padinenkilkanakku and the twin Epics belong to the third Sangam is not accepted on all hands. Apart from those who had a set purpose in deliberatley antedating or post-dating the early classics, there are others who have certain valid reasons to conclude that some of the Padinenkilkanakku works and the Epics belong to a slightly later epoch than the classics assigned to the third Sangam.

The twin epics

Among the twin Epics it is widely acknolwedged that the Silapadikaram is unquestionably the more brilliant production. In respect of the theme, vividity of portraiture and elegance of diction, it stands unique in Tamil literature. It is believed that the accredited author of this illustrious work was Ilango, the younger brother of Cheran Senguttuvan, and that he was a Jain by faith. This, as well as the date of the work still remain disputed questions.

However, during the period between the Epics and the hymns of the Bakti movement the literary products in Tamil do not seem impressive. Perhaps the Kalabhra interregnum was partly responsible for this. The hymns of the Alvars and Nayanmars are noted for their simplicity, directness and emotional fervour. Following them came the well-known Nalayira Prabandam, Periyapuranam and other religious works of the medieval period.

The age of the Imperial Cholas witnessed a renaissance in the growth of Tamil literature. Besides the Kalladam, the Muttollayiram and Nannul, there appeared the Jivakachintamani of Tiruttakkadevar, and Sulaman

and above all the Ramayana of Kamban, a genius of a high order. The Kalingatuparani, Muvar Ula, Takkayagapparani and grammatical works like Yapparungalam, Yapparungalakkarigai and Virasoliyam all appeared side by side with the ever-increasing array of religious and philosophical works.

In later times, particularly beginning from the 18th century Sthalapurnas, appeared in large numbers. Fr. Beschi prepared a Tamil-Latin Dictionary and a Portuguese-Latin-Tamil Dictionary besides his famous Chaduragaradi or Quadruple Dictionary. Prose was developed particulary from the 19th century, if we exclude some of the high class prose versions embodied in the numberless inscriptions of Tamilnad, almost incomparable in volume and value. In the development of prose, the novel, essay and short story have become popular. The nationalist movement has played its part in the promotion of Tamil journalism.

In no other field of progress have we to admit our ignorance of the activities of the early ages as in the field of fine art including architecture, sculpture, painting and iconography. All the products of the pre-Pallava epoch are inevitably lost, because they were made of persihable material like wood. The elaborate desriptions of palaces, temples and bazaars found in the Sangam classics could not have been mere figments of imagination. It is not unlikely that structures of earth contructions of timber must have existed in the early centuries of the Christian Era.

Pallava art and architecture

The Pallava period was a decisive landmark in art and architecture, because the use of stone in these branches appeared with them. The Mandagappattu inscription of Mahendravarman I states that he constructed for the first time a temple of stone without using timber, brick or mortar. This pattern set the style for later edifices for though the above mentioned temple of Mahendravarman was a rock-cut structure, it gave a lead to the construction of stone temples, of which we have several examples in the Pallava period itself.

Narasimhavarman Mahamalla, the successsor of Mahendravarman, I, constructed several mandapas of stone, monolithic rathas and sculptures, besides, the unique facade of open-air sculpture on a massive rock supposed to depict Arjuna's. penance. These were followed in the 8th century by structural temples which are found at Mahabalipuram, Panamalai and Kanchipuram.

The Pandyas of the Kadunkon line seem to have imitated the rock-cut structure of the Pallavas as may be seen from that at Kalgumalai. Besides stone sculptures and icons were produced in the same period, the best examples of which are found in the cave temples at Tirumalaipuram and Kalugumalai. The images of Brahma, Narasimha and Subrahmaniya at Kalugumalai are fascinating, while the sculptures of Brahma, Vishnu and Ganesa in the Tirumalaipuram temple resemble their Pallava counterparts.

But it was under the Imperial Cholas that architecture, sculpture and other fine arts reached their sublime height. The Rajarajeswara temple at Thanjavur and that of Gangaikonda Choleswara at Gangaikonda Cholapuram are some of the magnificient structures of South India. They were followed by others like those of the Airavatesvara at Darasuram and the Kampaharesvara at Tribhuvanam in the later Chola period which also witnessed additional structures in the older temples of Chidambaram and Srirangam.

Rajarajeswara temple paintings

The recently discovered paintings in the Rajarajeswara temple show that this branch of art, too, was not neglected. But, by far the most distinctive contribution of the Cholas to fine arts was the superb carving of bronze images. The Nataraja bronzes are ofunrivalled excellence, as has been demonstrated by the late Dr. Ananda Coomaraswamy. Numerous other images, including those of Vishnu and Lakshmi and of the Saiva Nayanmars are of high quality. It is deeply regrettable that the bronze images of later times in Tamilnad are of a conventional and stiff pattern.

Under the later Pandyas, Vijayanagar emperors and Nayak rulers improvements in the construction of temples and of their component parts were undertaken. Mandapas and Gopuras as well as corridors figured prominently during these later periods. Stone carving of great dexterity was developed as may be seen in the temples at Srirangam and Tadpatri. The Maratha kings of Thanjavur were discerning patrons of fine arts, particularly of painting, music and dancing.

Music and dance

Music and dance were developed by the early Tamils from early times. Not to speak of these arts enthusiastically cultivated by the Panar and Viraliyar of old, the most remarkable specimens of skilled music and dance are found replete in the Silappadikaram. It has been contended by some that these intricate patternes of music and dance were of North Indian origin. But the grounds on which this view is advanced are not convincing. There might have been influences in respect of details; but the basic structure in both the fields of music and dance seem to be of indigenuous growth.

In conclusion, it may be pointed out that in the political, social, economic, commercial, religious, literary and artistic branches of activity, there have been remarkable developments in Tamilnad through the ages. There have appeared extraneous influences in certain directions, and they have contributed to a healthy development of intellectual and cultural progress. At the same time there have been dark spots and certain unwholesome developments which have also to be borne in mind in an impartial survey of history.—[*Paper read at the Second World Tamil Conference*]

PLAN
Your training with great Care

Youth of today has glorious opportunities in the fields of industry, employment and knowledge.

Take Raman for example. He is just out of School and has a modest job. He is ambitious and does not grudge hard work to achieve his ambition. He lives with his parents and invests a part of his income in getting higher technical education. One day his inventive genius may flower into scientific work of lasting value or enable him set up a small industry. He will need some capital for that. So, he puts by another part of his income in a savings account. With the money saved and more money borrowed from a bank or the Government, he will set himself up in a career in his chosen field.

Two examples

His saving would also help him secure a useful possession like a bicycle or a radio set. In due course, he will marry and set up a family.

Krishnan likes an easy life. He does not care for tomorrow, but hopes that fortune will smile on him without any effort on his part. He enjoys smoking, sipping coffee by the hour and discussing the latest film hit with his friends. He too dreams of a bright future and a good life, but does nothing to earn the good things of life.

A healthy habit

Youth must set goals for itself. Having set the goals, one must plan to achieve the goals. Most goals have directly or indirectly to do with money. Neither Raman nor Krishnan can in the long run do without money. To set up capital, youth must save and invest their savings wisely. Incomes are limited; in order to save, they should learn to control their spendings.

It is for each person to think for himself or herself on what items one could curb expenditures—smoking, tea or coffee, clothes, films and what not ?

Don't you think that frugal living makes one's life by any means a worthy affair. One's Life can become fuller not so much by spending as by saving for worthwhile objectives.

Saving not only serves individual interests but also serves the nation, if the amounts saved are invested in Small Savings Securities and Accounts. Every rupee one saves and invests in these securities goes towards the progress of development projects in the country. Youth is the beneficiary of these development projects.

When organized saving schemes were not there, people had to improvise all kinds of methods to put money by for a rainy day. But today we have many alternatives. Some of the Government saving schemes most suited to young people's needs are :

Savings Stamps

Savings Stamps in denomination of 25 paise, 50 paise, and Re. 1 are available at Post Offices. These stamps may be pasted on savings card which may be obtained free of charge from Post Offices. When the total value of the stamps is Rs. 5 or Rs. 10, they can be exchanged for a National Defence Certificate or National Savings Certificate (First Issue) or deposited in the Post Office Savings Bank account or Cumulative Time Deposit account.

Post Office Savings Bank

It is very easy to open a Post Office Savings Bank account. Money can be deposited whenever they have it and withdrawn whenever they need it. It accepts very small deposits—one can open an account even with Rs. 2 and make subsequent deposit of Re. 1 each. However, the balance at the credit of the account

should not be below Rs. 5, once it has crossed that limit. The bank helps people with low incomes and even school children to learn the habit of thrift and provides the medium for doing so.

The deposit enjoys complete security while earning tax free annual return of 4 per cent on balance up to Rs. 25,000 on individual account and Rs. 50,000 on joint accounts. Cheque facilities available at any Head of Departmental sub-savings bank authorised in this behalf.

Cumulative Time Deposit

This provides an easy way for the youth to save regularly.

It provides a facility to save for a purpose, e.g., education of children, giving them a start in life, marriage of a daughter, building a house or retiring in comfort, etc. The common man living on a fixed income cannot suddenly raise a tidy capital required for the big events in life. For instance a son who has taken a doctor's degree and wishes to open a dispensary needs an initial capital investment. A boy gets technically qualified and may wish to start a small industry of his own. There are also social obligations like marriage. One can anticipate these events and provide for them 10 or 15 years in advance by wise investments in the Cumulative Time Deposit accounts.

Monthly deposits are very much within your reach. The investments are very low, the returns high. A deposit of Rs. 10 every month will fetch you Rs. 665 in a 5 year account, Rs. 1,500 in a 10 year account, Rs. 2,600 in a 15 year account as against your deposit of Rs. 600, 1,200 and 1,800 respectively. Rebate of income-tax is allowed on your investments in 10 and 15 year Cumulative Time Deposit. Open a Cumulative Time Deposit account today for security and comfort.

Socio-Economic Survey of Kummangulam

Socio-economic surveys conducted by Planning Forums generally reveal that there is still a considerable lee-way to make in removing the ignorance of the people living in the rural areas of the family planning devices.

Kummangulam is a typical Madras village in the Tiruchirappalli district, twelve miles from Pudukkottai. It was given the "Nehru Award" during the year 1955-56. The development orientation of its people should, therefore, be obvious but not in regard to family planning. A survey recently conducted by the Planning Forum of H. H. The Rajah's College, Pudukkottai, reveals that the average size of the family in the village is 7.2 against the All-India average of 4·5. This is mainly due to the fact that the villagers are ignorant of the family planning devices. Religious beliefs also contribute to this situation.

The villagers of Kummangulam are otherwise progressive. They are co-operative in the land projects undertaken in the village. There is considerable enthusiasm among them in co-operating with the Block Development staff and other official agencies resulting in a satisfactory development of the village. The village enjoys protected water-supply from an overhead tank, has Panchayat Union orchards and a plan information centre. The members of the Planning Forum laid a katcha road near the Harijan colony. Many villagers rendered assistance and a good road came into existence as a result.

The following are some of the other details brought out the survey :—

The males outnumber the females 3 : 2 ; four out of every five villagers are illiterate. A majority of them are agriculturists. A fourth of them depend mainly upon daily wages.

They are landless labourers and eke out their livelihood by working on farms of others during the agricultural seasons. In the off season, they remain unemployed.

The average wage is low, between Rs. one and Rs. 2·50 per man and between 75 paise and Rs. 1·50 per woman. The well is the major source of irrigation serving 80 per cent of the total irrigated land. The principal crops of the dry and wet lands are ground-nut and paddy respectively. Dry land generally produces one crop only in a year.

One out of every three families owns cattle but the yield of milk is very poor. The average monthly household expenditure ranges from Rs. 35 to Rs. 350 and food is the major constituent. For fuel, the villagers use cow-dung and dry shrubbery.

Though there is considerable interest in small savings, the villagers have little margin to save. Inelastic income and rising prices have hit them hard. The survey indicates that more than half the number of families are in debt. Much of it is being incurred for unproductive purposes such as religious and social ceremonies. Co-operative credit societies play a significant role in providing both short and long term credit but as the process of obtaining loan from co-operative credit societies involves delay, villagers resort to money-lenders even at a high rate of interest.

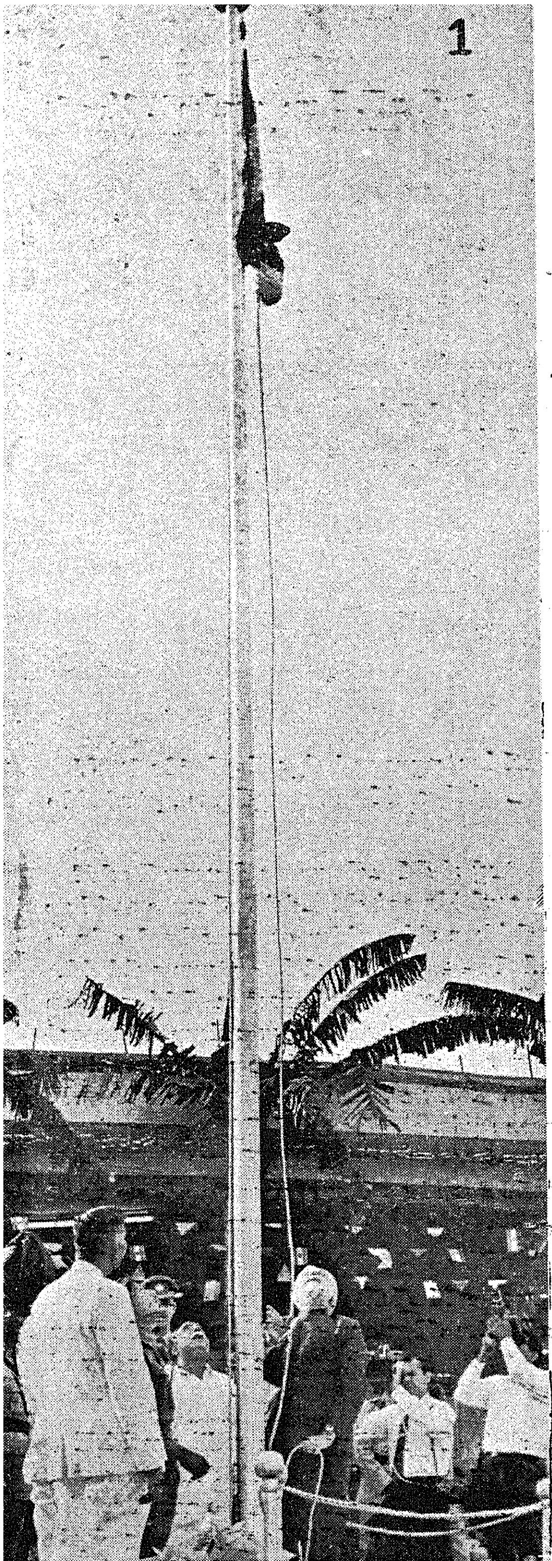

REPUBLIC DAY

The Republic was celebrated at the Marina near Gandhi Statue

1. The Governor hoisting the national flag on the occasion while Thiru C. N. Annadurai, Chief Minister is looking on.

2. The Governor, Sardar Ujjal Sing taking the salute of the Republic Day march past.

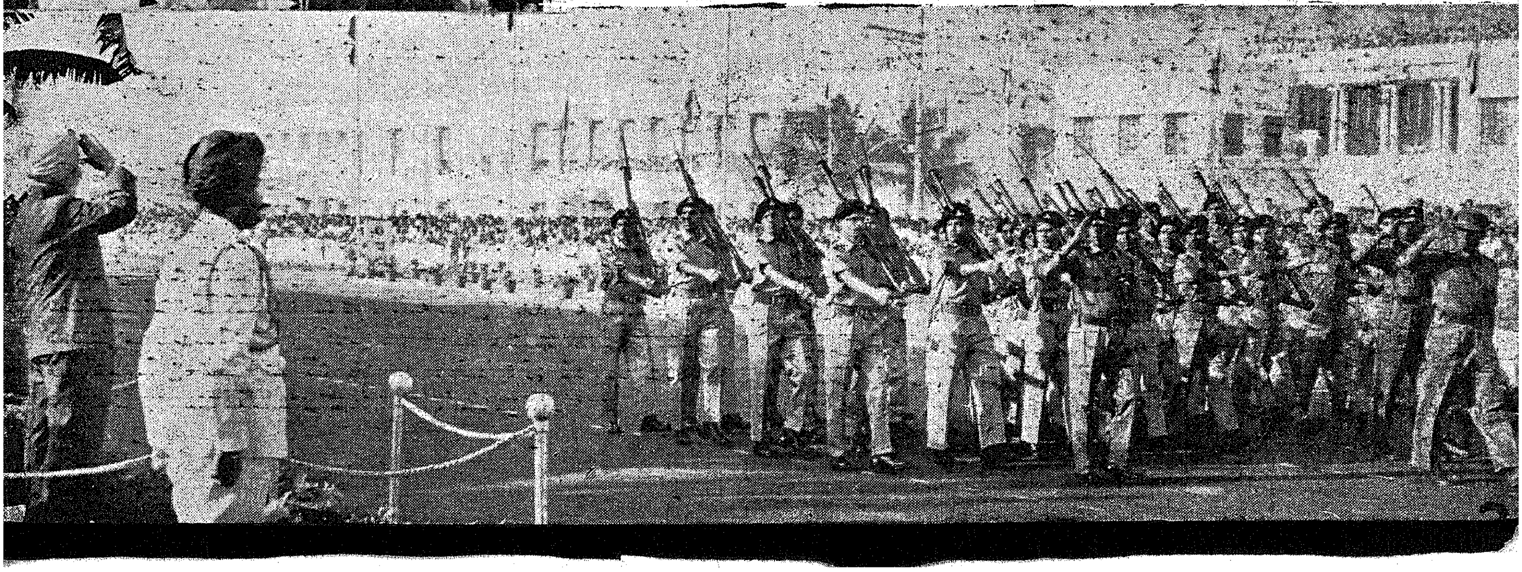

Registered No. M-4727.

KERALA SOAPS AND OILS LTD.

Regd. Office:
WEST HILL, CALICUT-5

22 FEB

INCORPORATING

Govt. Hydrogenation Factory, Calicut

Manufacturers of Sudha Vanaspati and Vimala Refined Vegetable Oil.

Kerala Soap Institute, Calicut

Manufacturers of Quality Soaps: Sandalwood, Rose, Willingdon, Vep, Coaltar, Washwell, Shaving, etc.

Govt. Oil Factory, Calicut

Pioneers in the manufacture of Vitamin Oils: Adamin, Seagold, Stayfit and Veterinary Vitamin Oils: Univax, Trivax.

(Kerala Govt. Undertaking)

sista's KSO

PRINTED BY THE DIRECTOR OF STATIONERY AND PRINTING, MADRAS AND EDITED AND PUBLISHED BY THE DIRECTOR OF INFORMATION AND PUBLICITY, GOVERNMENT OF MADRAS.